

THE STANDARD BEARER

EDITORIAL STAFF

H. Danhof

H. Hoeksema

G. M. Ophoff

B. J. Danhof

G. Van Beek

Reformed Semi-Monthly

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE
PUBLISHING ASSOCIATION,
GRAND RAPIDS, MICH.

Entered as second class matter at Grand Rapids, Mich.

Subscription communications should be addressed to J. H. Vander Vennen, 1061 Dunham St., S.E., Grand Rapids, Mich. Communications relative to contents of Magazine should be addressed to Rev. H. Hoeksema, 1213 Sherman St., S.E., Grand Rapids, Mich.

Vol. III, No. 1

OCTOBER 1, 1926

Subscription Price, \$2.50

MEDITATIE

MEER DAN OVERWINNAARS

Maar in dit alles zijn wij meer dan overwinnaars door Hem, Die ons liefgehad heeft.
—Rom. 8:37.

Meer dan overwinnaars!

Wat fiere triumsfroem! Wat blijde geloofstaal!

Wat, den overmachten en snoevenden en tierenden vijand uitdagende en schier in het aangezicht tartende jubel der victorie temidden van den strijd!

Schoon, verheven schoon is dit slot op den heerlijken jubelzang der overwinning en blijde verzekerdheid des geloofs, door den apostel gezongen in dit krachtige hoofdstuk van zijn brief aan de Romeinen. Het hoofdstuk is als een stroom, van hoogen bergrug tuimelend, over klippen en rotsen schuimend, door nauwe kloven stuwend, dan kronkelend door vallei en dal, steeds vrediger en statiger voortglijdend, zich al meer verbreedend en verdiepend, tot hij zich in majestueuse kracht en vrijheid uitstort in de zee. Al heerlijker wordt de roem, steeds vaster het geloof, gedurig grootscher de heerlijke overwinning. Het lijden is niet te waardeeren tegen de heerlijkheid; alle dingen werken mede; niemand kan beschuldiging inbrengen; niets kan scheiden; wij zijn in alle dingen, die ons tegenstaan, meer dan overwinnaars....

Heerlijke jubel!

En de apostel bedoelt niet *alleen* te zingen.

Hij stemt dit lied slechts in, opdat de gemeente van Christus Jezus te Rome, over de geheele wereld, ten allen tijde en in elke levensomstandigheid, met hem jubelen zou van blijden triump! Neen, meer nog. Want ook de apostel zingt ten slotte niet *eerst* dit lied der gemeente voor. Het werd uit zijn ziel getokkeld met onfeilbaar goddelijke zangkunst door den Geest van onzen Heere Jezus Christus, om straks, als een getuigenis van dien Geest zich aan te sluiten bij het getuigenis van dienzelfden Geest in het wedergeboren hart van het verlorne kind van God en hem mede te voeren naar de hooge bergtoppen des geloofs met de gansche gemeente, die vrijge-

kocht werd van de bange macht der zonde en des doods, om van die hoogten des geloofs en der hope het krachtige lied der verlossing en der overwinning de wereld in te doen dreunen: Wij zijn meer dan overwinnaars!

Alleen maar, stem niet in met dit victorie-lied in oppervlakkigen euvelmoed....

Onderschat den vijand niet in de menigte van zijn heirlegers, noch ook in zijn kracht om u te bekampen. Roem niet in den arm des vleesches. Boog op geen kracht van prinsen. Steun op geen roem van koningen. Sta niet te roemen in eigen kracht....

Het zou uw val bereiden.

't Zou u het leven kosten.

Want de macht van den vijand is groot, hij telt zijn heirlegers bij tienduizenden, zijn arm is sterk, hij is geweldig in den strijd....

De apostel kent hem. Hij overziet hier de legers van den vijand. Ze schijnen alomtegenwoordig. Ze zitten in de hoogte en in de diepte. Ze dreigen u van rondom in het tegenwoordige, en ze wachten al grijnzend op u in de toekomst. Ze bestoken u uit den diep-donkeren afgrond waar de duivel en zijne trawanten hun plaats hebben, in 't verborgene duister op u loerend, uit onbekende, geheime schuilplaatsen pijlen op u schietend, doodelijk giftige pijlen van verleiding, vrees en angst en vertwijfeling, van ontrouw en ongelooft. En ze staan tegenover u met het stalen zwaard van overheden en machten, groot en dreigend, beschikkend over leven en dood. En ze weten u te bekampen. Zij zijn machtig u te verdrukken en te benauwen, zoodat er geen plaats voor het hol van uw voet overblijft in het midden dezer wereld en ge in vertwijfeling rondom u ziet naar hulpe ter verlossing. Ze vervolgen u naar hunnen wil, als een ree op de bergen en ze jagen u in de spelonken en holen der aarde. Of ze ontnemen u de wereld, zoodat ge in honger en gebrek, in naaktheid en kommer zucht en zwerft, verstoken ook van 't allernoodigste....

O, de vijand is machtig!

Reeds klaagzong de kerk in oude tijden immers: Want om uwentwil worden wij den ganschen dag gedood; wij zijn geacht als slachtschapen! Zoo was het weleer. Zoo kende Paulus den vijand. Zoo heeft de gemeente uit elke eeuw hem leeren kennen.

Onderschat in tartenden euvelmoed de kracht des vijands niet! Maar als ge dit machtig-dreunende triumf-lied mede instemt met de gemeente van Christus Jezus, tel dan eerst de legerscharen van uwen tegenstander; en wees dan eerst bewust van eigen kleine kracht.

Zingt ge dan, dan wordt het overwinningslied op uwe lippen des te wonderlijker:

Wij zijn meer dan overwinnaars!

Meer dan overwinnaars!

Wat wonderlijke taal! Het toppunt van eer beklimt voor zich een krijgsman als hij de overwinning, de volkomene overwinning behaalt.

De Christen is meer dan overwinnaar. En hij jubelt, dat hij dit alles reeds is. Wat strijder wacht zich niet te roemen in de overwinning tot de strijd gestreden is en hij triumfantelijk huiswaarts mag keeren? Het kind van God, de gemeente van Christus Jezus, jubelt van overwinning als de strijd nog op het heetst brandt.

Zijn strijd is een geestelijke. 't Gaat in dezen kamp niet om natuurlijke, maar om geestelijke dingen, niet om schatten, die vergaan, maar om eeuwige, hemelsche rijkdommen. De vijand bestookt hem niet met het eigenlijke doel hem de wereld te ontnemen; het is hem er niet om te doen u lichamelijk te doen lijden of ook te doden. Hij weet het wel, dat hij u kan overweldigen naar de wereld, dat hij u brood en water kan ontzeggen, dat hij u kan verjagen en verdrukken en vervolgen, dat hij u in gevangenis en hol kan werpen, dat hij de vlammen van brandstapel voor uw lichaam kan doen oplaaien om u tot asch te verbranden, dat hij 't zwaard op 't wreede schavot u door den hals kan laten vallen en uw naam van de aarde uitroeien, zonder dat hij toch jubelen kan, dat hij de overwinning op u heeft behaald. Neen, het gaat om de Kerke Christi als zoodanig. 't Gaat om haar geestelijke eigendommen. Want in 't diepste beginsel gaat het om Christus, zooals Hij staat voor de zaak van den Oppersten Potentaat der potentaten; in laatster instantie gaat het om den Naam en de zaak van den levenden God zelf. Voor die zaak staat de Kerk op aarde door de genade Gods. Dien Naam neemt zij op hare lippen, belijdend, aanbeddend, verheerlijkend, roemend, de wereld veroordeelend, door de liefde van Christus, die de liefde Gods is en die in haar hart is uitgestort. Daarom is de strijd niet met vleesch en bloed, noch ook om vleesch en bloed....

De strijd is een geestelijke....

Gescheiden van de liefde van Christus moet Gods kind, moet de Kerk van Christus lijden. Dan zal de tong, die eens den Christus beleed, Hem verloochen, dan zal het lied, dat eens van Godes glorie zong verstommen, dan zal het licht, dat eerst vanuit de Kerke Gods in de wereld scheen, tot verheerlijking des Vaders, verbleeken....

Dan is de vijand overwinnaar!

Eerder niet.

Men scheid de Christen-strijder vrij van alle ding; van brood en kled, van naam en plaats in de wereld,

van geld en goed, van vrouw en kind, ja ook van zijn eigen leven....

Geen nood! Zoolang de wereld niet vermag hem te scheiden van de liefde Gods in Christus Jezus, is en blijft hij overwinnaar!

En daarvan jubelt hij. Van die overwinning juicht zijn hart en zingt zijn mond. Neen, zijn jubel strekt zich nog hoger. Want niet alleen is hij verzekerd, dat hij overwinnaar is in dezen kamp op leven en dood, en dat geen macht op aarde of in de hel nu of ook in de toekomst hem ooit zal vermogen te scheiden van die liefde Gods, die daar is in Christus Jezus onzen Heere; maar hij is meer dan overwinnaar. Een overwinnaar toch strijdt slechts en brengt den vijand ten onder; die vijand stelt zich tegen hem en berokkend hem ook schade. Duur moet hij niet zoo zelden de overwinning behalen, zóó zelfs, dat het soms beter voor hem ware geweest, dat er nooit strijd gevoerd ware, dan dat hij zóó de overwinning behaalde. Doch Gods kind is meer. Want in den strijd dienen hem de vijanden. Ze zijn zijn knechten. Wonderlijk als het schijnen moge, het is toch feit, dat de vijanden zelf, de machtige benden van den tegenstander, tierend en woedend, vervolgend en doodend, medewerken om door dezen strijd hem de overwinning te doen behalen en de heerlijkheid te doen ingaan....

De vijanden zijn knechten!

Neen, de Christen-strijder ziet dit niet altijd.

't Geloofsoog kan ook donker zijn. Hij kan ook vreezen, ziende op eigen kleine kracht en de hitte van den strijd. Hij kan ook klagen, dat hij nog te eeniger tijd door de hand des vijands zal omkomen, door het zwaard van den vijand zal vergaan. Hij zit ook moedeloos neer onder den jeneverboom, verlangend, dat zijn ziel uit den strijd mag worden verlost....

Doch anders wordt het als hij weer acht geeft, niet op de dingen die men ziet, maar op de dingen, die men niet ziet, en hij door het geloof weer het eigenlijke karakter van den strijd verstaat.

Dan ziet hij, dat de strijd een geestelijke is; dat het kamp gaat om de dingen, die nooit vergaan; dat de worsteling zich concentreeet om den Naam des levenden Gods.

En dan weet hij ook, dat de vijanden met al hun woe-den slechts mede kunnen werken ter zijner overwinning.

Zij zijn alle zijne dienaren....

En hij is meer dan overwinnaar!

Meer dan overwinnaars!

Hoe wonderlijk wordt deze taal juist dan, als we het kind van God in al zijn kleinheid en zwakheid vergelijken met den sterken vijand, tegenover wien hij deze overwinningstaal uitjubelt!

Wat? De kerk overwinnaar? Zij, die zoo klein is in aantal, zoo arm aan middelen tot den strijd, zoo zwak van krachten en dikwijls zoo gebrekkig in moed? Zij, die hier schier altijd de nederlaag lijdt en die schijnbaar slechts een plaats heeft op aarde bij de gratie der wereld en zoolang de wereld het gedooft? Zij overwinnaar?

En ze staat hier, in de hitte van den strijd van overwinning te zingen tegenover de talrijke benden van den machtigen vijand, die haar omringen?

Indien deze overwinningskreet niet het toppunt is van schier waanzinnigen overmoed, waar dan is de kracht van dit kleine en zwakke volk?

Hier: door Hem, die ons liefgehad heeft!

Daar ligt de groote kracht van dit volk.

Daar ligt de vaste grond voor de overwinning waarvan ze zingen.

Hij heeft ons liefgehad! De apostel denkt hier aan een historisch feit in het verleden. Zeker, Hij, Christus, de knecht des Heeren, de Overste Leidsman en Voleinder onzes geloofs, de Kampvechter in den strijd om de zaak des Heeren, heeft ons thans ook lief en zal ons eeuwiglijk blijven liefhebben als degenen, die Hem van den Vader gegeven zijn. Maar eens toch heeft Hij de diepte en de hoogte, de lengte en de breedte, het vaste en trouwe en onwankelbaar machtige van Zijn geweldige liefde getoond. Het was toen Hij in liefde inging in onzen dood. Toen Hij als de Man van Smarten Zich liet verbrijzelen; toen Hij als een Lam ter slachting werd geleid; toen Hij Zelf om Gods wil en om onzentwil den ganschen dag gedood werd en als een slachtschaap werd geacht. Het was toen Hij den vollen last des toorns Gods tegen ons alleen droeg en angsten der hel stil en stom doorstond....

Toen heeft Hij ons liefgehad....

En toen, o, toen heeft Hij gestreden voor ons, Gods strijd, onzen strijd, en gestreden ter overwinning. Met machten der hel en des doods, der zonde en der schuld, des duivels en der wereld, der hoogte en der diepte, van engelen en overheden en machten, met al de helsche macht der duisternis heeft Hij toen gestreden, toen, toen Hij ons liefhad tot den dood; dáár, in de diepte des doods en der hel....

Dáár heeft Hij overwonnen!

En Hij is meer dan overwinnaar!

Want als overwinnaar uit den strijd stond Hij verheerlijkt op, Hij die ons liefgehad heeft. En als overwinnaar ging hij den hemel in, een rijken buit medevoerende voor al zijn volk, nadat Hij ons liefgehad had tot den dood. En als overwinnaar in den strijd voor de zake Gods is Hij thans gezeten aan de rechterhand des Vaders en heeft Hij ontvangen alle macht in hemel en op aarde. Hij regeert. Hij, die ons liefgehad heeft, zoo lief, dat Hij den dood niet achtte, Hij regeert thans over alle dingen, ook over dood en leven en engelen en overheden en machten en hoogten en diepten en tegenwoordige en toekomstige dingen en over alle schepsel. Hij bestuurt van uit den hemel den strijd. De diepste liefde bezit de hoogste macht!

Hij schenkt ons Zijn kracht. Hij houdt ons staande in den strijd en gordt ons aan door Zijne genade ter overwinning. Hij bestuurt ook de legerscharen van den vijand, die zich tegen Zijn wil niet kunnen roeren of bewegen, zoodat ze ons slechts ten goede kunnen werken....

Hij, die ons liefgehad heeft, heeft de wereld overwonnen.

Hebt goeden moed. Temidden van den strijd zien we Hem en weten, dat alles wel is.

De zege is onze, door Hem, die ons liefgehad heeft. En wij zijn meer dan overwinnaars!

H. H.

EN VERTROUWT NIET OP EENIGEN BROEDER.

(Jer. 9:4a)

Zij zetten 't al op losse schroeven!
't Is om de vromen te bedroeven,
't Is meer dan akelig! — maar zacht,
't Is zoo toch beter, wel bedacht,
Dan dat z' u op de pijnbank schroeven
En u verbranden... lieve Heer!....
Omdat gij afwijkt van hun leer
DE GENESTET.

Al konden zij 't bij ons niet halen — wij moesten toch 't gelag betalen! Maar och, 't bevreemd ons niet zoozeer, en 't geeft ons evenmin veel hinder, want op een kwinkslag meer of minder ziet thans de "wetenschap" niet meer.

Als zij haar opzet door wil drijven dan moeten wij maar onderschrijven dat zwart niet zwart meer is doch blauw. Door alles maar "blauw-blauw" te laten kon God Zijn hater niet meer haten, dat klopt ook goed met Zijn berouw.

Of zij nu in hun spinnewebben inwendig rust en vrede hebben, ja — zie — dat weet ik niet precies. Ja, toch! hier valt niet meer te gissen, want: waar niet is, is niets te missen, en dus — geen sprake van verlies!

Wij willen echter aan de Ouden voorloopig ons nog blijven houden; zij waren minder groot; meer Kind, en staarden (minder Filosofisch, doch onweerlegbaar veel meer Logisch!) zich d' oogen nimmer blind op "wind!" (Ef. 4:14.)

De "dusgenaamde" Theologen ontpoppen zich tot Neologen; iets "nieuws" wordt door hen ingevoerd! — waardoor zij velen reeds bedrogen; waardoor de "Kerk" (?) thans ziender-oogen op hare vesten wordt beroerd!

Doch — laat ons dat "vermaak" hen gunnen; zij mogen toonen wat zij kunnen —: ons leiden zij niet "om den tuin." Reeds zien wij hun' geleiden dunnen, om straks — ter deuren uit te runnen als 't trotsch gevaarte valt in puin! Des Heeren Vrijmacht te verkleinen moog' in hun oog "onschuldig" schijnen —: GOD Wraakt nochtans dat satanswerk! Hier baat geen listiglijk "verfijnen"; haar "fondamenten-ondermijnen" beteekent steeds: den val der "Kerk" (?)

Maar wij — wij zullen blijven bouwen, met Steenen, naar Gods Eisch behouwen; wel-saamgevoegd, naar Gods Bestek! De vijand, die ons durft benauwen, zal eerlang — zijns-ondanks — aanschouwen 't Voltooide Bouw-
werk, zonder vlek! Dan zullen al die Neologen (de dus-
genaamde "Theologen") GODS VRIJMACHT; SOU-
VEREINITEIT, en HEILIGHEID en MACHT erken-
nen, en zich — te laat helaas! — gewinnen aan GODS
VOLSTREKTE HEILIGHEID!! —

B. A. HENDRIKSEN.

WRATH REVEALED FROM HEAVEN

Rom. 1:18 ff.

In a previous issue of our paper we called attention to the fact, that the Apostle Paul in the first chapter of his epistle to the Romans teaches that not the grace of God but His wrath is revealed from heaven against all unrighteousness and ungodliness of men, and that this revelation of God's wrath becomes very evident in the history of the world. For it was under the influence of this wrath of God over men who hold the truth under in unrighteousness and who, though they knew God, refused to glorify Him as God, neither were thankful, that they became foolish in their imaginations, their heart was darkened and they began to commit all the follies of heathendom. For even in the highly extolled and civilized world of Roman power and grandeur and Grecian wisdom and art the apostle, as he looked about himself, noticed his fellowmen bowing before man and beast. And this abominable folly is to him the result of the manifestation of the wrath of God over man's unrighteousness and ungodliness. They were sinful. He made them foolish; they rebelled against Him, He put them down in their foolishness; they lifted the rebellious fist in the face of the Most High, He cast them down in the deep darkness where they bowed before oxen and snakes.

But this is not all. The wrath of God continued. For as they bowed before men and beasts, they committed a second evil. They changed the glory of the uncorruptible God into an image made like unto corruptible man, and to birds, and four-footed beasts and creeping things (vs. 23). Neither should we for a moment imagine, that this evil was limited to the ancient world, or is, at present, confined to the dark regions of uncivilized heathendom, the nations that live on the four corners of the earth. The modern world is not essentially different from the ancient, and the civilized world of unbelief is not really different from downright heathendom in this respect. The difference is merely one of form, not of essence. It is true, it would be considered an abomination in the nominally Christian and civilized world, if any man would make for himself an idol, the image of man or beast, and bow before it, call it his God and expect his help and salvation from it. But the truth remains, that also in the modern civilized world people make unto

themselves gods after their own heart's desire. And this is the essence of the thing. The question involved here, both with regard to the world of Paul's time and with respect to the world of today, is: who shall determine what and how God is, what are His attributes and virtues, what is His name and glory? Shall God speak concerning Himself and shall we humbly listen to Him, receiving our knowledge of Him thru His own revelation? Or shall mere and sinful man set aside this revelation of God, refuse to serve God and acknowledge Him as He revealed Himself, in order then to make his own god and bow down before an idol? That is the essential question. Now, the natural mind is enmity against God, against the God of heaven, against God as He really is. For God is God, and He is holy and righteous, filled with a holy zeal concerning His own Name. He is a consuming fire against all that would encroach upon His divine prerogatives. But the natural man is darkness and of the Evil One. He is corrupt and unholy, loving sin and hating that which is good in the sight of God. As such he cannot get along with God. He could not approach Him. God condemns him if he is, as he revealed himself. He hates Him. He is also afraid of Him. And for all these reasons, not wanting God, yet wanting a god, he makes himself gods after his own image and according to his own's heart's desire, gods with which he can live in peace, though he be corrupt, with whom he can serve the world and all manner of evil, yet that will not condemn him. Now, the heathen, at this stage of his development, not only conceived of such gods like unto himself in his own mind, but he also took himself a stick and carved the image of his god, thus conceived, in it. Or, he made himself images of marble and gold and ivory, even today highly praised by all the world as marvels of art and beauty. He had need of something objective, of something tangible. He wanted to see his god before him. Thus he carved it in wood or chiseled it out in stone. The modern civilized heathen does not commit such folly. He merely conceives of a god in his own mind. But between this god of the foolish heathen and the god of the modern man of civilization there is only this difference, that the former is objectified in wood or stone, the latter is an abstract conception, an image of the mind. What is the essential difference? Nihil. What else does the modern infidel do than ignore and set aside or wantonly rip to shreds the revelation of God as we possess it in the Scriptures and make himself a god after his own mind? A God Who is holy and just and righteous and Who is a consuming fire, assuming an attitude of wrath over against all ungodliness and unrighteousness of men, he does not want. Instead he conceives of a God Who is Father of all, Who winks at sin, Who forgives without atonement and is, in general characterized by sinful human love. Does he, then, not likewise change the glory of the uncorruptible God into an image made like unto corruptible man? Could not also his god very well be carved in wood and stone? And if it were, would it differ a great deal from the wooden idols of ancient

heathendom or of the heathen of today? Assuredly not. Man still continues to make himself gods. And in the modern, nominally Christian world he incurs this added guilt, that he also ignores the revelation of God in Christ as given in the Word of His testimony.

Now, the apostle says, that the wrath of God continued to burn against this heathen world, and, therefore, will also be revealed upon the modern world, because of this encroachment upon the glory of the Divine Being. How did it become revealed in the world of Paul's time? The apostle tells us in vs. 24: "Wherefore God also gave them up to uncleanness through the lusts of their own hearts, to dishonour their own bodies between themselves."

We must pay attention in the first place to the judicial act of God expressed in the words: God gave them up unto uncleanness. We know how Kuyper, of Common Grace fame, interpreted these words in this verse as well as in verses 26 and 28. To him "God gave them up" expresses the same thing as if the apostle had said: He abandoned them, He let them go, He refrained from further exerting His restraining influence upon them. The text was exegeted thus in order to find a basis for the theory, that God in grace restrains sin in its progress. This being Kuyper's purpose, the entire passage of Rom. 1:18 ff. is distorted to say exactly the opposite from what the apostle actually teaches here. The argument is as follows: God let the heathen go. He abandoned them to their own hearts' lusts at a certain period of their religious and moral development. This presupposes that there was a period preceding this historic moment, in which He had not thus given them up. Hence, during this period He restrained them, He held their sinful lusts in check, so that they were not as sinful as they otherwise might have been. And as is well-known, the Synod of the Christian Reformed Churches, in 1924, adopted this interpretation without any further study of the matter. Blindly they adopted this interpretation of Kuyper, even though all the best commentators, except the extreme Arminians oppose it. And it is plainly against the clear meaning of the passage. The context witnesses against the interpretation, for Paul had not spoken of a revelation of God's grace whereby sin had been checked in the past; but, on the contrary, of a revelation of God's wrath from heaven, whereby sin had developed from bad to worse, the foolish heart of the sinner had been darkened and he now bowed before man and beast and creeping things. And also the meaning of the words "God gave them up," testifies against such an interpretation. When we read in Matt. 10:21, "And the brother shall deliver up the brother to death and the father the child," the same word is used in the original for "deliver up" as in Rom. 1:24 for "gave up," yet it is plain that the meaning is not: the brother shall abandon or let go the brother to death and the father the child. See also Mark 13:12. In Acts 8:3 we read, "As for Saul, he made havoc of the church, entering into every house, and hailing men and women committed them to prison." The word for "com-

mitted" in the original of this verse is the same as that employed in Rom. 1 for "gave up." Yet it is plain, that the meaning cannot be that Paul abandoned them or let them go into prison, but that he actively led them into prison. In Matt. 17:22 we find the same word used in the following sentence, "The Son of man shall be betrayed into the hands of men." Also there the word does not denote a mere passive abandonment, but a positive act. And the same is true of Matt. 24:9 where we read, "Then shall they deliver you up to be afflicted." And these examples could be multiplied. They shed light upon the meaning of the word Paul here employs. No more than it can be said that anyone is delivered up into prison or unto death, into the hands of anyone or unto affliction and tribulation, by an act of mere passive abandonment, no more has anyone the right to give that passive meaning to the word in Rom. 1:24, 26, 28. Certainly, the heathen also fell into the mire of their moral corruption and degradation by an act of their own will. They chose to follow after the lusts of their own hearts. God's operation never encroaches upon man's moral freedom and responsibility. We shall have occasion to refer to this presently. The giving up of God did not take place against but in harmony with their own will and lusts. But this does not remove the fact, that the word denotes the heathen that abandoned Him into deeper degradation and corruption. Besides, this is also in harmony with all the Scriptures teach concerning God's relation to the creature and in conformity with Reformed doctrine. It is not Scriptural, neither Reformed, to teach that God ever abandons the creature, even His moral creature. Though He is never the author of sin in man, yet He does co-operate with him, even when he walks in ways of sin and corruption. He does not only form the vessels of honor, but also those of wrath, the former unto eternal glory and the latter unto destruction, the former as a manifestation of his infinite mercy, the latter as a revelation of His righteous indignation. To speak of God as abandoning the creature and allowing him to choose his own ways independent of an operation of God, is Deistic and Pelagian. And, therefore, for all these reasons, we maintain that Kuyper distorted the text, and that the Synod of 1924 erroneously followed him in the interpretation, that God first restrained, afterwards let go the heathen to walk in his own ways. The word denotes a positive act of God whereby the heathen, who changed the image of the uncorruptible God into the image of corruptible man, was cast into all the moral degradation that is described in the rest of the chapter and that is here denoted by the single word "uncleanness."

The best commentators have it no different. Says Meyer:

"'He gave up' expresses the real active giving up on the part of God. The favourite explanation of it by 'letting go,' so often resorted to since Origin and Chrysostom, is nothing but a rationalizing gloss, at variance with the literal meaning. To the apostle, God is the living God, who does not passively *permit* the retributive

consequences of infidelity or of apostasy, thus as it were letting them run their course as an artificer does with his wheel work, but Himself, everywhere active; pervades and effectively develops the arrangements which He has made. If, then, God has so arranged that man by apostasy from Him should fall into moral impurity, and that thus sin shall be punished by sin (and this connection of sin with sin is in accordance both with experience and Scripture, Is. 6:10; Job 8:4; Ps. 69:28; 81:13; Mk. 4:12) this arrangement can only be carried out in reality through the effective action of its Originator; and God Himself must give up the apostates into impurity, in so much as it is by His doing that that moral connection is in point of fact accomplished" (Meyer's Commentary on Romans).

Hodge is of the same opinion, even though he speaks also of judicial abandonment. Calvin writes: "Therefore he used the word *delivered* according to the perpetual manner of Scripture, which word they rack too violently who think we are carried into sin only by the sufferance of God" (Calvin's Commentary on Romans). For the same view see also Denny in "The Expositor's Greek Testament," Sanday in "The International Critical Commentary," etc.

Now, we must still note a few things with regard to this act of God whereby He gave up the heathen. First of all, that God cast them down *into uncleanness*, to dishonor their bodies among themselves, and further into all the moral debasement described in the last part of this chapter. It cannot escape our attention, that the punitive infliction here indicated is entirely in harmony with the nature of the sin they, the heathen, had at first committed. Debasement religiously is punished with debasement morally. If man perverts the relation between God and himself, his sin is punished with a distortion of the moral relation among men mutually. The sin and the punishment are in harmony with each other and the latter is manifestly just. The heathen had changed the glory of the incorruptible God into an image of corruptible man and of beasts and creeping things. He wanted a god but he refused to acknowledge and honor God. He closed his eyes to God's revelation of His eternal power and Godhead and he made himself an image of God, like unto himself and the beasts of the field. Now it is entirely proper and just, that as a man's god is, so is not only that man's religion but also his moral standard. If he chooses to call sinful man his god his moral principles and life will be according to the standard of sinful man. If he worships an ox, a frog or a serpent, he will have the moral principles of an ox, frog or serpent. And since after all himself is no animal but man, made after the image of God, it is but just that he should be degraded so far below before the level of animal life as a worshipper stands below a god whom he worships. For man never stands on the same level with his God. If, then an ox is the god of his choice, it is evident that he should be lower than the ox. Religion and morality are closely related. The latter is dependent upon the former. This is the

relation God established. It is a just relation, so in the very nature of things, that to us moral degradation appears but as a natural consequence of religious apostasy from the living God. Yet this moral degradation would never result if God did not bring it about as punitive infliction upon the sinner that lifts his rebellious fist in the face of the Holy One. He casts the sinner down as a manifestation of His just wrath and holy indignation.

In the second place, we may now also note, that even in the act of this punitive infliction God never encroaches upon the moral nature and responsibility of the sinner He thus casts down. Man is never a mere machine operated by God. "Man is not a virtue-machine when God rewards virtue with virtue; neither is he a sin-machine when God punishes sin with sin" (Meyer). On the contrary, when God thru His grace draws the sinner unto Himself and sheds abroad His love into his heart, renewing and sanctifying him by the efficacious operation of His Spirit, the sinner wills to repent, wills to humble himself, wills to be saved, wills to turn from his evil way, wills to believe in Christ, wills to walk in a new and holy life of love to God. He does not feel himself compelled by a force outside of him and foreign to his own moral nature; but in all these actions he is impelled by the promptings of his own heart. Yet, behind it all is the action, the irresistible operation of God drawing him into the light of light. But no different it is, when God punishes sin with sin and casts the sinner down into the mire of moral debasement. The apostle expresses this too when he adds: "Through the lusts of their own hearts." God gave up the heathen that forsook Him, not thru any external power or force, but thru the instrumentality of something that was inherent in their own moral nature. Man has desires. When that creature with those desires is controlled by the love and fear of the Lord and chooses God to be his God, all is well, for then he will thirst after the living God above all, and in his moral life it will be his delight to do the will of the Lord. But when the relation between God and his heart is distorted because of sin God operates in wrath upon him and upon the desires of his heart, for the object of the wrath of God he is. And again, when God operates in His fiery wrath upon those desires in the heart of that sinful man, those desires turn into lusts and in these lusts the sinner yearns after uncleanness and chooses moral degradation and filth as the sphere of his life. And the result is, that the sinner, forsaking God arrives in the mire of moral depravity and uncleanness by virtue of his own choice. Yet, God, employing the lusts of the sinner as His instrument, directs that choice from heaven and in punitive wrath casts down the sinner into the darkness of corruption.

And finally, we must also notice, that the ultimate purpose of God in thus dealing with the sinner is not the deeper sin and corruption with which he is punished, not the uncleanness into which he is cast, but his death and destruction. Plainly the apostle expresses this when he adds: "To dishonour their bodies between themselves."

It may be admitted that this last phrase is descriptive, indeed, of the particular uncleanness the apostle had in mind. But it is not merely descriptive, further qualifying the moral degradation of the sinner. It also expresses purpose and design. God cast them down into that uncleanness in order that they should, living apart from Him and departing from His ways and corrupting His glory, dishonor their bodies and thus corrupt themselves, receiving the meet recompense of their error. Sin begets sin, and sin begotten works death and destruction. And God works it all, to manifest that He is holy and righteous and that He cannot be in league with the sinner that departs from Him and chooses to corrupt His glorious image.

We may surely, in conclusion, call the attention of our readers to the fact, that the theory of common grace is not only radically in conflict with this clear teaching of Scripture, but is also a very dangerous and demoralizing doctrine. It teaches, that the sinner can depart from God and refuse to serve Him, yet God will be his friend; that with a measure of safety he can set his foot upon the steeply declining path of sin, for God, still being his friend will restrain him from plunging headlong into destruction. Scripture teaches:

“Wie God verlaat, heeft smart op smart te vreezen.”

It teaches, not that on the way of sin God restrains the sinner from going too fast, but that in His wrath, operating upon the fire of the very lusts that are in the sinner's heart, He pushes him down, down into deeper and more horrible sin, down finally into death and destruction. No one can depart from the living God and be safe even for one moment.

H. H.

VERBETERING

In het vorige nummer van “The Standard Bearer” kwam een zeer zinstorende drukfout voor in het artikel: “De Christen en de Union,” die het laatste gedeelte van dat artikel onverstaanbaar maakte. De lezer gelieve zes regels, die voorkomen op p. 440, 2de kolom, uit te lichten, regels 6-11 van onderen; en deze in te voegen op p. 439, 2de kolom, tusschen den zesden en zevenden regel van beneden.

De zes regels, die van de eene naar de andere bladzijde dienen te worden verplaatst op de wijze boven aangegeven, zijn de volgende:

“gever tegenover hem. In de eerste plaats toch gaat het ook hier niet om aardse en wereldse dingen, maar om de zaak en den Naam Zijns Gods en van Zijnen Christus. Hij strijdt een geestelijken strijd en heeft daarin alleen altijd de overwinning door den Koning, die hem van Israels God gegeven is. Voor hem gaat de strijd dan”

H. H.

TOELICHTING OVER ONZE AFZETTING

Velen hebben zeer zeker uit “De Wachter” en “The Banner” vernomen, dat Classis Zeeland de “pijnlijke taak”(?) had om ondergeteekende af te zetten. Maar, zooals te begrijpen is, wordt daarin niet vermeld de wijze waarop Classis Zeeland dit gedaan heeft. En daarom dan ook dat wij ons hebben voorgenomen om in een paar artikelen een weinig licht over die zaak te verspreiden.

Te meer gevoelen wij onszelfen daartoe gedrongen, omdat naar ons oordeel hetgeen is voorgevallen in verband met onze afzetting, het daglicht niet kan verdragen. En niet alleen dat wij er zoo over denken, maar velen zelfs, die het niet eens zijn met ons standpunt, drukken hunne verwondering en afkeuring uit over de handelwijze van kerkeraad en Classis. Die handelingen van de kerkeraad, van de dubbele kerkeraad, en van de Classis gaan dan ook alle perken te buiten.

Die handelingen zijn niet alleen een verdraaide toepassing van het nieuw aangenomen kerkrecht der Christelijke Gereformeerde Kerk, waardoor de Classis over den kerkeraad heerschappij voert, maar het is het toppunt, of het uiterste, van deze Roomsche, hierarchische macht, die door de laatstgehouden Synode aan de Classis is toegekend.

Die handelingen gaan zelfs de perken der welvoegelijkheid (om maar niet te spreken van de broederlijke liefde) te buiten, wanneer er op een onderhandsche manier gewerkt wordt om een mede-amtsdrager uit zijn ambt te ontzetten. En nog lager wordt die handelwijze wanneer men tegenover ons, dat is, in ons bijzijn, steeds liefde en hoogachting veinsde.

Het is ons nog steeds een raadsel, waarom wij na de Synode van 1926 zoo hals over kop uit ons ambt ontzet moesten worden. En niet alleen dat dit ons een raadsel is, maar ook voor vele anderen is dit een raadselachtig verschijnsel. Ja zelfs verschillende predikanten in de Chr. Geref. Kerk hebben te kennen gegeven, dat de actie tegenover ons genomen, niet alleen vreemd en raadselachtig is, maar ook, dat die actie ten sterkste is af te keuren.

En te meer is het voor ons een raadsel, dat wij uit ons ambt ontzet moesten worden, daar wij toch nooit eenige propaganda maakten tegen de synodale besluiten. Van Ds. Danhof en van Ds. H. Hoeksema werd steeds gezegd, dat als zij maar geen propaganda gemaakt hadden tegen de Synodale besluiten, dat zij dan vandaag nog wel in de Chr. Geref. Kerk zouden zijn. Dan had men hen wel best kunnen dulden of dragen. Maar ook dat is niet waar, gelijk ons duidelijk wordt uit de wijze waarop ondergeteekende uit zijn ambt ontzet werd, waar hij toch nooit eenige propaganda tegen de synodale besluiten gemaakt had.

Raadselachtig is de actie, die tegen ons genomen is, ook in het licht van het feit, dat er nooit een aanklacht tegen ons is ingediend bij den kerkeraad. Maar naar het oordeel van de Classis was zulks ook niet noodig. Want ondergeteekende had toch bij de Synode geprotesteerd

tegen de drie punten. En dat was voldoende om hem te veroordeelen. Wat dat protest was, en wat dat protest inhield, maakte voor de Classis minder uit. Want de Classis heeft nooit inzage genomen van ons protest. Dus zonder zelfs van ons protest inzage te nemen, heeft de Classis ons ook feitelijk veroordeeld omdat wij geprotesteerd hebben.

Want daar toch komt feitelijk de zaak op neer. Want, gelijk wij reeds hebben opgemerkt, wij hadden geen propaganda gemaakt tegen de besluiten der Synode; en ook was er bij den kerkeraad nooit een aanklacht tegen ons ingebracht. Integendeel, de Kerkeraad meende, wij konden best samenwerken.

Maar wat de kerkeraad nu dan tegen ons had, gelijk dan ook uitdrukkelijk op den kerkeraad gezegd werd, is dit, dat wij geprotesteerd hadden. Daarom werden wij door den kerkeraad veroordeeld. En daarom is men dan ook op de eerste kerkeradsvergadering na de Synode begonnen met de actie tegen ons. En zoo groot was nu de haast van den kerkeraad om de actie tegen ons te beginnen, dat men zelfs niet wachten kon totdat men in de Acta de *officieele* besluiten van de Synode voor zich had. En diezelfde haast hadden ook de dubbele kerkeraad en de Classis, ook zij gunden zich den tijd niet om te wachten op de officieele Acta der Synode.

Het feit, dat ondergeteekende protesteerde tegen de drie punten, bracht voor het oog van den kerkeraad een heele verandering in de zaak. Want dat feit toch, dat hij protesteerde, kenmerkte hem in het oog van den kerkeraad als een vijand en een verwoester van de kerk. Daardoor werd hij in het oog van den kerkeraad een zeer gevaarlijk persoon, die dan ook ten spoedigste moest uitgebannen worden.

Want dat hij de drie punten niet kon onderschrijven wist de kerkeraad reeds direct na de Synode van 1924. Want toen is daarover breedvoerig op den kerkeraad gesproken. Toen is ook gebleken, dat niet de leeraar alleen, maar ook een ouderling en een diaken, bezwaar hadden tegen de drie punten.

En nadat de zaak breedvoerig was besproken, heeft ondergeteekende den kerkeraad medegedeeld, dat hij een wachtende houding zoude innemen tot de volgende Synode. En daarin lag dan opgesloten dat hij ondertusschen op geenerlei wijze propaganda zoude maken tegen de besluiten van de Synode; gelijk daarin tevens ook begrepen was, dat hij niet tegen eigen overtuiging zoude preeken, maar dat hij steeds zoude preeken gelijk hij dat in het verleden had gedaan, alleen van de genade, die daar is in Christus Jezus. En voorts was daar vanzelf ook in begrepen, dat hij den kerkelijken weg zoude bewandelen om zijne bezwaren dan de Synode voor te leggen.

De kerkeraad was daarmee niet alleen bevredigd, maar oordeelde verder ook, dat wij als kerkeraad, ook zelfs bij verschil van opvatting over deze drie punten wel best konden samen werken. En dat samenwerking wel mogelijk was, alhoewel er verschil van gedachte was, heeft de geschiedenis dan ook geleerd. Er is in den kerkeraad in

al dien tijd geen moeite of oneenigheid geweest. Maar eenheid en vrede heerschte er in al onze vergaderingen. Men kon ook steeds met den leeraar, en met die andere broeders, die op datzelfde standpunt stonden, Avondmaal vieren. Ook in de gemeente was er vrede. Dat de verhouding in de gemeente goed was; en dat er geen sprake was van een gespannen houding, blijkt duidelijk uit het feit, dat zelfs enkele weken voordat de kerkeraad de actie tegen ons begon er een vijftiental jeugdigen hunnen Heiland mochten belijden in het midden der gemeente.

Maar die eenheid en samenwerking in de kerkeraad was gebroken toen ondergeteekende terug kwam van de Synode te Chicago, waar hij enkele dagen van zijn vacantie had doorgebracht. Toen heerschte er een gansch andere geest in den kerkeraad.

Dat bleek duidelijk waar een van de broeders ouderlingen er bezwaar tegen had om op Zondag, 4 Juli, te laten afkondigen, dat er "a.s. Zondag Voorbereiding zou gehouden worden voor de viering van het Heilig Avondmaal," gelijk de kerkeraad op de laatstgehouden vergadering had vastgesteld.

En het bezwaar, dat die broeder had was dit, dat er op de laatstgehouden kerkeradsvergadering door de afgevaardigden van den kerkeraad een "vals rapport van de Classis was gegeven."

De broeder ouderling, die dat rapport had gegeven, stelde dan ook dadelijk voor om de viering van het Heilig Avondmaal uit te stellen, opdat de kerkeraad dan eerst kon vergaderen om over de aanklacht van den broeder te oordeelen.

En de gewichtige reden waarom die broeder met zulk een zware beschuldiging kwam, was niet, zooals het duidelijk is geworden aan den kerkeraad, omdat hij het recht en de waarheid wilde handhaven, waar hij toch zelf de waarheid verkrachte met de aanklacht die hij bracht tegen de afgevaardigden, die naar de Classis waren geweest. Maar ongetwijfeld was de eerezucht hier het motief en de drijfveer. Hij, namelijk, moest een man van invloed worden voor de kerkeraad en de gemeente. Hij moest zich voor de gemeente onmisbaar maken. En om dat doel nu te bereiken moesten er van zelf stappen genomen worden om den leeraar en den ouderling, die met hem geprotesteerd had, uit hun ambt te ontzetten.

Vandaar dan ook dat hij reeds eenigen tijd bezig was geweest om plannen te maken om die twee protesteerende broeders er uit te krijgen. Dat er zulke plannen gesmeed werden is bewezen door het feit, dat het reeds geruimen tijd voor de Synode van 1926 in de gemeente bekend was hoe de kerkeraad de actie tegen ons zoude beginnen. Men zou namelijk, in het nieuwe notulenboek, dat even voor Nieuw Jaar in gebruik was genomen, niet alleen het onderteekeningformulier plaatsen, maar ook de drie punten. En dan zou de kerkeraad besluiten, dat al de leden van den kerkeraad die moesten onderteekenen. En op die wijze "zouden zij hen er wel uit krijgen."

En zooals men het toen reeds wist te vertellen in de

gemeente, zoo is ook feitelijk de actie tegen ons begonnen.

Maar daarop willen wij in een volgend artikel uwe aandacht vestigen.

D. JONKER.

BOOK REVIEW

"As To Being Reformed" by R. B. Kuiper.

It is the desire of the author that we regard his book as "an appeal to the members of the Reformed Church in America and the Christian Reformed Church to continue soundly Reformed or to become more so" (Preface).

It is evident from the preface that, to the author, the two terms "Calvinism" and "Reformed faith" are synonymous. Says the author: "But the subject of this book is quite another and one of incomparably greater importance. It is CALVINISM, primarily in its theological aspect." And again: "The one thing that I propose to do is to call the attention of our people in plain language to a few things in connection with these subjects which, I believe, they need to be told in order to retain or regain their hold on the Reformed faith." It is plain that, according to Kuiper, the truly Reformed man is at once a sturdy Calvinist. Hence, his book may be regarded as an appeal to continue soundly Calvinistic or to become more so.

Let us see, now, if the author himself, is soundly Calvinistic or Reformed. On page 113 of the author's book one happens upon this paragraph: "If we discard common grace, we are driven inevitably to one of two conclusions: either man is not totally depraved, he can do good of himself; or the good which he does is not really good at all; his virtues are faults; his noble accomplishments are works of the devil; his patriotism, marital fidelity, filial piety, love for his children, common honesty are all of them glittering sins. In the doctrine of man the denial of common grace leads to rankest Modernism or blackest misanthropy."

We desire to call the attention of the author to the fact that it is precisely the view of Calvin, that the good which he (natural man) does, is not really good at all, that his virtues are faults, that his patriotism, marital fidelity, filial piety, love for his children, common honesty are all glittering sins.

We shall quote from Calvin's Institute the following: "Maar desniettemin is het waar, hetgeen Augustinus schrijft, dat allen, die van de dienst des eenigen Gods vervreemd zijn, schoon zij wegens den schijn van deugd bewonderd worden, niet alleen geen belooning, maar veeleer strafwaardig zijn; overmits zij de reine goederen Gods door de besmetting huns harten verontreinigen. Want schoon zij werktuigen zijn van God, om de samenleving der menschen door rechtvaardigheid, soberheid, vriendschap, matigheid, kloekmoedigheid en voorzichtigheid in stand te houden, zoo brengen zij nochtans deze goede werken Gods zeer slecht ten uitvoer; overmits zij

niet door eene oprechte begeerte tot het goede, maar of door enkele eierzucht, eigenliefde of door eenige andere verkeerde gezindheid van het bedrijven des boosheid worden afgehouden. *Naardien dan hunne werken van de onzuiverheid des harten, als van derzelver oorsprong af, bedorven zijn, zoo mogen zij met geen meer recht onder de deugden worden gesteld, dan de ondeugden, die wegens hare gelijkheid en overeenkomst met de deugd, plegen te misleiden.* Eindelijk, dewijl wij weten dat het onveranderlijk einde des rechts is, dat God gediend wordt, zoo volgt, dat al wat tot iets anders strekt, terecht den naam van recht verliest. Dewijl zij dus niet zien op het doel, dat de wijsheid Gods hun voorstelt, zoo is hetgeen zij doen, *schoon het ten aanzien van het uitwendig bedrijf goed schijnt*, nochtans ten opzichte van het verkeerde doel, *zonde*. Diensvolgens besluit hij, dat al de fabriciussen, Scipio's en Cato's in hunne schitterende bedrijven der zonde begaan hebben, dat zij dezelve hadden behooren te richten, en dat dus in hun geene ware gerechtigheid geweest is, naardien de werken niet naar de uiterlijke daad worden geschat, maar naar derzelver einde.

"Bovendien, indien het waar is wat Johannes zegt, dat er geen leven is buiten den Zoon Gods, zoo loopen zij, die geen deel hebben in Christus, hoedanigen zij ook mogen zijn, en wat zij ook mogen doen of trachten, nochtans in vollen ren naar het verderf en oordeel des eeuwigen doods. Om deze reden is dit gezegd geworden door Augustinus: Onze Godsdienst onderscheidt de rechtvaardigen van de onrechtvaardigen niet door de wet der werken, maar door die des geloofs; *zonder welk geloof alle werken die goed schijnen, in zonden veranderen.* Waarom dezelfde op eene andere plaats zich schoon uitdrukt, als hij den arbeid van zoodanige menschen vergelijkt met een dwalenden loop. Want hoe sneller iemand van den weg afloopt, hoe verder hij zich van het doel verwijderd, en dus ook ellendiger wordt. Waarom hij ook beweert dat het beter is op den weg te hinken, dan bezijden den weg te loopen. Ten laatste is het zeker dat het kwade boomen zijn, dewijl er zonder de gemeenschap van Christus geen heiligmaking is; zij mogen dan wel schoone en op het oog kostelijke en voor den smaak aangename vruchten kunnen voortbrengen; goede echter geenszins. *Hieruit zien wij lichtelijk dat al wat de mensch bedenkt, overlegt en verricht, eer hij met God verzoend wordt door het geloof, vervloekt is, en niet slechts van geene waarde is tot rechtvaardigheid, maar ook gewis de verdoemenis verdient.* En waarvoor twisten wij hier als over een twijfelachtig stuk, dewijl reeds met het getuigenis van den Apostel is bewezen, dat het onmogelijk is dat iemand zonder geloof God zou behagen (Hebr. 11:6)?" (Johannes Calvin's Institutie, p. 188, 289).

Calvin expresses himself in a way which leaves no doubt as to his view of the good works of the natural man. Calvin avers that the good works of the natural man, that all his accomplishments are cursed and merit damnation. His good works are sinful acts, glittering sins.

Kuiper calls his book an appeal to continue soundly

Calvinistic or to become more so. Yet in that very book of his he denies one of the foundation truths of Calvinism. Kuiper maintains that the so-called good works of the natural man are relatively sinless. Calvin, on the other hand, insists that these works are glittering sins, cursed. They merit damnation. This is interesting, isn't it? It seems to me that it's a case of the blind leading the blind.

Page 61 of Kuiper's book contains the following: "Some of our people think that the doctrine of common grace tends to make people worldly. But that is plainly a fallacy. Common grace is unmistakably taught in Scripture(?). Let us beware of blaming the Bible and implicitly its divine Author for our sins. When we sin we are to blame. To be sure, there are those who use the doctrine of common grace as an excuse for worldliness. Say they: 'If God is good to all men, and if there is much good in the world at large, then there is no good reason why we should stand aloof from the world.' But that truth has never been abused."

Kuiper is here rebuking some people who conclude that one may be a friend of the world. The rebuke, however, is undeserved. Kuiper avers, does he not, that, due to common grace, the world is living on a high moral standard. May I not make friends with good people? Should I not embrace the true, the beautiful and the good? Indeed, I shall. Says the Apostle Paul: "Finally, brethren, whatsoever things are true, whatsoever things are honest, whatsoever things are just, whatsoever things are pure, whatsoever things are lovely, whatsoever things are of good report; if there be any virtue, and if there be any praise, think on these things" (Phil. 4:8).

If that world is actually good, Kuiper denies one of the foundation truths of Scripture when he maintains that we must shun that world. To do so means to shun the good. Should he be permitted to declare that God's people must separate themselves from the true and the good? Is that not dangerous advice?

And then this assertion: "Let us beware of blaming the Bible and implicitly the divine Author for our sins." This is his reply to those who conclude that one should not stand aloof from the world if that world is good. What a strange response. Am I blaming God for my sins when I embrace the good? His reply is without meaning. The author should have frankly admitted that his theory of common grace got him into a bad fix from which he was unable to extricate himself.

(To be Continued)

G. M. O.

BINDING!

Persons desiring to have Volume I or Volume II bound, send copies to J. H. Vander Vennen, 1061 Dunham St., S. E., Grand Rapids, Mich. Bound in Black Imitation Leather, Gold Stamped on Back. Price \$2.00. Postage extra.

DE JONGSTE KERKELIJKE STRIJD

Classis Grand Rapids Oost, Nov.-Dec., 1924

De lezer herinnert zich, dat we de vorige keer verhaalden, hoe de Classis, om reden, die ons nooit bekend werden, nadat de Kerkeraad van Eastern Ave. geweigerd had, om te voldoen aan den eerst-gestelden eisch der Classis, om namelijk zijn leeraar voor de bewuste drie punten te plaatsen, op 20 Nov. nog eens hetzelfde besloot en tevens om te verdagen tot 10 Dec. Ook deelden we mede, hoe de Kerkeraad gedurende deze Classicale pauze gelegenheid kreeg, om inzage te nemen van de communicatie van de "Twee-en-Negentig" aan de Classis gericht, waarin deze feitelijk alle gemeenschap met de kerk verbraken en zichzelf reeds als een aparte gemeente beschouwden. En hoe toen de Kerkeraad besloot, om dit als een bedanken voor lidmaatschap aan te nemen, den betrokkenen nog één gelegenheid te geven, om dit bedanken weer in te trekken, om ze voorts, mochten ze dit niet doen, niet meer als leden van Eastern Ave. te beschouwen. Dit werd besloten op de kerkeraadsvergadering van 25 Nov. 1924. Op dezelfde vergadering was ook ter tafel de communicatie der Classis, waarin deze nog eens weer van den Kerkeraad eischte, om den leeraar voor dezelfde vragen te plaatsen, als die ook tevoren door de Classis aan den Kerkeraad waren voorgelegd. De notulen dier kerkeraadsvergadering wijzen uit, dat de Kerkeraad besloot om ook ditmaal geen gehoor te geven aan dezen eisch der Classis, maar om een goed uitgewerkt antwoord op te stellen, iets waarvoor de Kerkeraad thans wel tijd had. De leeraar en de scriba des kerkeraads werden benoemd, om zulk een antwoord op te stellen.

Op 8 Dec. had de Kerkeraad weer vergadering. We lezen in de notulen onder dien datum:

"Art. 5. Het antwoord opgesteld door de commissie op de 'demands' der Classis wordt gelezen en door de vergadering goedgekeurd. Eveneens wordt de Engelse vertaling gelezen en ook goedgekeurd."

Dit antwoord werd ook op den bestemden datum, toen de Classis weer vergaderde, voorgelezen door den leeraar van Eastern Ave. in beide talen. En we laten het hier ook in zijn geheel volgen:

Classis Grand Rapids Oost, vergaderd den 9en Dec. 1924 in de Oakdale Chr. Ger. kerk te Grand Rapids, Mich.

Eerwaarde Broeders:—

De Kerkeraad van de Eastern Ave. Christelijke Gereformeerde kerk heeft ontvangen en kennis genomen van den inhoud van een communicatie van Classis Grand Rapids Oost, van den 24sten Nov. 1924, waarin de Classis van den voornoemden Kerkeraad eischt, dat deze den leeraar, Ds. H. Hoeksema, voor de vraag zal stellen of hij ten volle instemt met de drie punten, uitgesproken door de Synode van 1924 (Acta 1924, Art. 132, p. 145 v.v.); en, ten tweeden, of hij zich wil onderwerpen met het recht van beroep op de Belijdenisschriften onzer kerken, zooals die verklaard zijn door de Synode van 1924.

In antwoord op voornoemde communicatie biedt de Kerkeraad u beleefd het volgende aan:

1. De Kerkeraad bepaalt allereerst de aandacht der Classis bij het feit, dat in het stellen van voornoemden dubbelen eisch aan den Kerkeraad voornoemd, de Classis zich bemoeit met zaken die niet wettig, naar D. K. O. voor haar gebracht zijn.

1. Omdat Classis op deze zaken ingaat op grond van twee instructies, eene van den kerkeraad van de Dennis Ave. Chr. Geref. kerk en een van den kerkeraad van de Creston Chr. Geref. kerk, beide te Grand Rapids. Deze instructies zijn niet wettig ter Classicale tafel naar het oordeel des Kerkerads voornoemd der Eastern Ave. Chr. Geref. kerk.

2. Omdat niet de Classis Grand Rapids Oost, maar de Kerkeraad van voornoemde Eastern Ave. Chr. Geref. kerk zulke instructies in de eerste plaats behoorde ontvangen te hebben. Art. 30 D. K. O. eischt: "Op meerdere vergaderingen zal men niet handelen dan 't gene in mindere niet heeft afgehandeld kunnen worden." En naar de eigen communicatie van Classis Grand Rapids Oost hierin voornoemd, is het een regel van Geref. Kerkrecht, dat tucht uitgeoefend dient te worden door de kerkelijke lichamen in de orde van Kerkeraad, Classis en Synode en niet omgekeerd, p. 2.

3. Omdat, zelfs al hadden voornoemde kerkeraden van Dennis Ave. en Creston het recht om onmiddellijk met hunne instructies naar de Classis zich te wenden zonder den Kerkeraad van Eastern Ave. eerst te erkennen, een recht dat ze zeker niet bezitten, zoo zouden ze toch in elk geval een afschrift van zulke instructies moeten zenden aan den betrokken kerkeraad, in dit geval de Kerkeraad van Eastern Ave. voornoemd. De Kerkeraad van Eastern Ave. is tot den huidigen dag niet bekend met den inhoud der instructies van Dennis Ave. en Creston.

4. Omdat zelfs geen Classicaal Agendum werd ontvangen door den Kerkeraad van Eastern Ave. waardoor althans de Kerkeraad van Eastern Ave. op ordelijke wijze in kennis zou zijn gesteld van voornoemde instructies van Dennis Ave. en Creston respectievelijk. De Kerkeraad van Eastern Ave. werd in volslagen onkunde gehouden van voornoemde instructies.

5. Omdat in het verleden de Classis Grand Rapids Oost met instructies van gelijken aard gansch anders handelde. Zie Notulen der Classe, 17 Sept. 1913. Een instructie kwam toen voor op het Classicaal Agendum van den Kerkeraad van Oakdale Park Chr. Geref. Kerk, de Classis verzoekende, om haar afkeuring uit te spreken over het optreden van Ds. J. Groen inzake het vrouwenstemrecht. De Kerkeraad van Eastern Ave. waar van Ds. J. Groen indertijd leeraar was, besloot om de volgende instructie op den lastbrief te plaatsen:

"De Kerkeraad verzoekt de instructie van Oakdale Park inzake den leeraar van Eastern Ave. niet in behandeling te nemen, dewijl z.i. dit geheel in strijd is met ons Gereformeerd kerkrecht, en niet alleen een belediging van den leeraar maar ook een miskenning van den

kerkeraad zou insluiten. De kerkeraad gevoelt zich daarom gedrongen met kracht tegen zulk een handeling te protesteeren." Notulen des Kerkerads voornoemd, 10 Sept. 1913.

Onder de gronden waarop voornoemde instructie van Eastern Ave. zou worden verdedigd hebben de notulen de volgende:

"2. Het is een tucht direct door een breedere vergadering toegepast op een ambtsdrager uit eene gemeente en gaat dus uit van de gedachte, dat de classis een zeker oppergezag, voogdijenschap over de kerken, ja, de personen dier kerken heeft. Dit is nog erger dan collegialistisch, dat is paapsch. De classis kan alleen advies geven in zake eene censure door den plaatselijken kerkeraad uit te oefenen.

"3. De aanklagende partij heeft geen enkele poging aangewend om volgens Mattheus 18 met de beschuldigde partij te handelen.

"4. De aanklagende partij heeft zich niet gewend tot den kerkeraad van den aangeklaagde. Dit is een ongehoorde miskenning van zijn bevoegdheid en rechten."

Hieraan mag nog toegevoegd als iets dat met het oog op de zaak, die thans ons bezig houdt zeer interessant is, dat de laatste grond van den kerkeraad tegen de instructie van Oakdale Park luidt als volgt:

"De zaak is een sociale, politieke kwestie, en behoort niet door een kerkelijke vergadering te worden beslist. Wat toch behoort tot het terrein der kerk?

"a) Het terrein der bijzondere genade.

"b) Het terrein der ambten, want daarbuiten heeft de kerk geen organen om die uit te voeren.

"c) Dat der fundamentele waarheden, in verband met den weg der zaligheid."

En eindelijk halen we aan uit de notulen van den Kerkeraad van Eastern Ave., Sept. 26, 1913, het volgende:

"De afgevaardigden doen verslag van de classicale vergadering van den 17den Sept. j.l.

"Uit het rapport blijkt:

"Dat de classis niet inging op het verzoek van Oakdale Park Kerkeraad, om hare afkeuring uit te spreken over het optreden van Ds. J. Groen in zake A. V. S."

Op al deze gronden houdt de Kerkeraad staande, dat Classis niet heeft gehandeld in overeenstemming met Geref. Kerkrecht toen ze inging op de instructies van de Dennis Ave. Christelijke Geref. kerk en van de Creston Christ. Geref. kerk respectievelijk, deze instructies wettig ter tafel verklaarde en het verzoek daarin vervat behandelde.

De voornoemde kerkeraad van Eastern Ave. protesteert daarom tegen deze actie van Classis Grand Rapids Oost, en geeft hiermede de Classis te kennen, dat hij zich zal beroepen tegen deze handelwijze op de e. k. Synode.

Intusschen verzoekt de Kerkeraad van Eastern Ave. voornoemd de Classis vriendelijk, doch dringend, zich niet verder in te laten met zaken, waarvan het zoo duidelijk is, dat ze niet wettig voor de Classis zijn tot tijd en wijle de Synode zich zal hebben uitgesproken over deze zaak.

II. Zich echter onder protest onderwerpende aan het besluit der Classis, heeft voornoemde Kerkeraad van de Eastern Ave. Chr. Geref. kerk inzage genomen van de communicatie, gedateerd Nov. 24, 1924, den kerkeraad door de Classis toegezonden. Daarop biedt de Kerkeraad der Classis beleefd het volgende antwoord aan:

A. Het is duidelijk, dat er tusschen Classis Grand Rapids Oost en den Kerkeraad der Eastern Ave. Chr. Geref. kerk verschil van gedachte bestaat in betrekking tot de rechte en eigenlijke verklaring van de handelingen en besluiten der Synode van 1924, genomen met betrekking tot de beschouwingen van den leeraar van de Eastern Ave. Chr. Geref. kerk. Het verschil, belijnd uitgedrukt, kan worden aangegeven als volgt:

1. De Classis verklaart:

a. Dat er voor de Synode wettiglijk alleen zaken waren, die betrekking hadden op leerstellige punten in verband met en in geding in den strijd over de Gemeene Gratie, p. 1, Communicatie der Classis.

b. Dat door de Synode geen tucht-procedure kon worden begonnen en gevolgd en door haar geen tucht kon worden uitgeoefend, daar deze zijde der zaak niet wettiglijk voor de Synode was en "tucht moet worden uitgeoefend door de kerkelijke lichamen in de orde van kerkeraad, classis en Synode en niet omgekeerd," p. 1, Communicatie der Classis.

c. Dat de Synode ten volle "gehandhaafd heeft en instemmend heeft besloten over de protesten, die waren ingekomen tegen de leer van Ds. H. Hoeksema inzake de drie punten" (Cf. Acta 1924, Art. 132, p. 145 ff.) Communicatie der Classis, p. ...

d. Dat de Synode het heeft overgelaten aan den kerkeraad om de besluiten inzake de leerstellingen te handhaven. Communicatie, p. 1.

2. De Kerkeraad van Eastern Ave. verklaart:

a. Dat de zaken, die wettiglijk voor de Synode van 1924 waren, en waarover de Synode verplicht was zich uit te spreken en ook uitgesproken heeft, niet alleen waren de leergeschillen in den strijd over de Gemeene Gratie, maar ook aanklachten tegen de leerstellingen van Ds. H. Hoeksema, eischen, dat van genoemden leeraar gevraagd zou worden te herroepen, en dat hij zou behandeld worden zelfs tot schorsing en afzetting toe, bijaldien hij zou weigeren zich te onderwerpen.

b. Dat de Synode zich zeer wel bewust was van het feit, dat deze zaken de tucht betreffende wettiglijk voor haar waren in de zaak tegen Ds. H. Hoeksema, daar ze voor haar gebracht waren langs den weg van hooger beroep van kerkeraad op Classis en van Classis op Synode, en dat de Synode daarom in volle overeenstemming met Art. 30 D. K. O. bevoegd was om deze zaken te behandelen.

c. Dat de Synode niet ten volle gehandhaafd heeft en instemde met de protesten tegen de leer van Ds. H. Hoeksema inzake de drie punten, noch wat betreft de materiele en leerstellige zijde dezer protesten, noch wat betreft hun eisch dat tucht zou worden uitgeoefend.

d. Dat er geen enkel bewijs is in de Acta Synodi 1924 voor het beweren der Classis, dat de Synode bedoelde om de uitoefening der tucht in deze zaak over te laten of op te dragen aan de mindere vergaderingen. Integendeel er is wel overvloedig bewijs, dat de Synode geen uitoefening der tucht hoegenaamd op het oog had.

e. Dat daarom, waar de geheele zaak langs den weg van hooger beroep voor de Synode is geweest, en genoemde Synode in de zaak uitspraak heeft gedaan, de zaak een afgehandelde is, en geen mindere vergadering het recht heeft om nog eens weer met dezelfde aanklachten te komen. Dit is in overeenstemming met Art. 46 D. K. O.: "De instructies der dingen, die in meerdere vergaderingen te behandelen zijn, zullen niet eerder geschreven worden, voordat over de daarin voorgestelde punten de besluiten der voorgaande Synoden gelezen zijn, opdat hetgeen eens afgehandeld is, niet wederom voorgesteld worde, ten ware dat men het achtte veranderd te moeten zijn."

f. Het is niet de Kerkeraad maar de Classis, die niet tevreden is met de besluiten der Synode 1924 inzake de leer van Ds. H. Hoeksema. En daarom, als de Classis een revisie van genoemde besluiten van de Synode noodig acht, dient de Classis zich te beroepen, of een instructie door te zenden naar de Synode in betrekking tot deze zaak.

B. Bewijs voor de verklaring van den Kerkeraad:

1. Dat de zaken, die wettiglijk voor de Synode van 1924 waren, en waarover de Synode verplicht was zich uit te spreken en zich ook uitgesproken heeft, niet alleen waren de leergeschillen in den strijd over de Gemeene Gratie in het geding, maar ook aanklachten tegen de leerstellingen van Ds. H. Hoeksema, eischen, dat van genoemden leeraar gevraagd zou worden om te herroepen, en dat hij behandeld zou worden, bijaldien hij zou weigeren zich te onderwerpen.

Bewijs:

a. Voor de Synode was een protest ondertekend door J. De Hoog, W. Hoeksema en H. Vander Vennen, getiteld: "Aan de Classis Grand Rapids Oost der Christelijke Gereformeerde Kerk, in zitting den 21sten Mei, 1924," in den vorm van een gedrukt protest. Dit protest was voor de Synode op grond van hooger beroep gedaan van den kerkeraad van de Eastern Ave. Christelijke Gereformeerde kerk op Classis Grand Rapids Oost en van Classis Grand Rapids Oost op de Synode van 1924. Voornoemd protest werd door de Synode in goede orde ontvangen zooals duidelijk is uit de Acta Synodi 1924, p. 114 (1) "Protest tegen Classis Grand Rapids Oost en beroep op de Synode door drie leden van de gemeente Eastern Ave. (H. Vander Vennen, J. De Hoog, W. Hoeksema) inzake hun protest tegen hun leeraar en kerkeraad, welk protest door Classis G. R. Oost op hare vergadering van 21 Mei is terug verwezen naar den kerkeraad van Eastern Ave."

Dit protest werd voorts verklaard te zijn wettiglijk voor de Synode en door de Synode aangenomen. Zie Acta Synodi 1924, pp. 116, 117, 138:

"I. Protest tegen Classis Grand Rapids Oost en beroep op de Synode. (Zie 1.)

"Uwe commissie adviseert dit protest te handhaven. Gronden:

(1) De kerkeraad heeft genoegzamen tijd gehad, om een aanvang te maken met de behandeling van het protest dezer broeders tegen hun leeraar, hetwelk hij niet heeft gedaan;

(2) Classis Grand Rapids Oost had op dezen grond in hare vergadering van 21 Mei 1924, op dit protest dienen in te gaan;

(3) De zaak is met het oog op het profijt der kerken nu in zulk een stadium gekomen, dat synodale behandeling vereischte is," Acta Synodi 1924, pp. 116, 117.

Dit advies werd door de Synode aangenomen. Zie Acta Synodi, p. 138.

Van voornoemd protest, nu, door de Synode behandeld in den wettigen weg halen we het volgende aan:

Bldz. 4:

"Waarde broeders:— Ondergeteekenden, belijdende leden der Eastern Ave. Chr. Geref. kerk zien zeer tot hun leedwezen verplicht bij dezen te protesteeren tegen de leer van onzen leeraar Ds. H. Hoeksema."

Bldz. 11, 12:

"Waar hij (Ds. H. H.) ons echter verzekerde nooit van standpunt te zullen veranderen, en hiervan blijk gaf in prediking en 'speech,' bieden wij u hiermede ons protest aan, met het vriendelijk, maar tevens dringend verzoek ons protest als het uwe over te nemen, en te trachten den leeraar van zijn dwalingen te overtuigen, opdat, mocht het zijn, hij daarvan terugkeere, en anders dien weg te bewandelen dien u is voorgeschreven."

Uit bovenstaande is het toch zeker wel duidelijk dat de Synode niet handelde over afgetrokkene leerstellingen, maar met aanklachten tegen den leeraar, Ds. H. Hoeksema, te doen had, en met een verzoek, om indien noodig hem te behandelen en tucht over hem te oefenen.

b. Voor de Synode was een Bezwaarschrift, gericht aan de kerkeraden van de Christelijke Gereformeerde kerken van Kalamazoo I en Eastern Ave., Grand Rapids, ondertekend door Ds. J. K. Van Baalen en in den vorm van een gedrukt pamflet. Voornoemd protest van Ds. Jan Karel Van Baalen was voor de Synode op grond van hooger beroep gedaan van den kerkeraad der Chr. Geref. kerk van Eastern Ave. op Classis Grand Rapids Oost en van Classis Grand Rapids Oost op de Synode van 1924.

Voornoemd protest werd door de Synode in goede orde ontvangen, zooals duidelijk is uit het rapport van de Commissie ad hoc, te vinden in de Acta Synodi 1924, p. 114: "(8) Protest tegen Classis Grand Rapids Oost en beroep op de Synode door Ds. J. K. Van Baalen inzake zijn bezwaarschrift tegen de leer van Ds. H. Hoeksema, welk bezwaarschrift door Classis G. R. Oost in hare zitting van 21 Mei 1924 is terug verwezen naar den kerkeraad van Eastern Ave."

En op p. 115 (17):

"Gedrukt exemplaar van het bezwaarschrift van Ds.

J. K. Van Baalen ingediend bij de kerkeraden van Kalamazoo I en Eastern Ave. inzake de leer van Ds. H. Danhof en Ds. H. Hoeksema."

Dit protest werd voorts verklaard wettiglijk voor de Synode te zijn en door de Synode aangenomen. Zie Acta Synodi 1924, p. 117, III:

"III. Protest tegen Classis G. R. Oost. Zie (8).

"Formeel is dit stuk wettig ter tafel, wijl aan den dubbelen eisch in dezen voldaan is.

"Uwe commissie adviseert dit protest te handhaven.

"Gronden:—

(1) De Kerkeraad van Eastern Ave. stelde Ds. Van Baalen ten onrechte de voorwaarden, om eerst met den leeraar te spreken en dan voor een gecombineerde kerkeradsvergadering (Kalamazoo I en Eastern Ave.) te verschijnen; dewijl

a) De zaak waarom het hier gaat onder D. K. O. 74 valt, en Matt. 18 hier niet van toepassing is;

b) De voorgesteld gecombineerde vergadering geen wettige kerkelijke vergadering kon zijn.

(2) Daar Classis Grand Rapids Oost het onrechtmatige van deze eischen toestemde, had zij in hare zitting van 21 Mei op de materie van dit protest kunnen ingaan.

(3) De zaak is nu in zulk een stadium gekomen, dat met het oog op het profijt der kerken, synodale behandeling vereischte is."

Dit advies werd door de Synode aangenomen. Zie Acta Synodi, p. 138.

Van voornoemd protest van Ds. J. K. Van Baalen, nu, halen we het volgende hier aan:

Bldz. 1:

"Eerwaarde Broeders:—

"Wanneer ambtsdragers in eene Christelijke Gereformeerde Gemeente openlijk een leer verbreiden, die ingaat tegen de Belijdenisschriften der Kerk en de duidelijke uitspraken van Gods Woord, is het de droeve, maar niettemin ernstige plicht van hunne mede-ambtsdragers hen te wederleggen door zoowel hen als de kerken in wier midden zij hun valsche leer gepropageerd hebben, te wijzen op het ongereformeerd karakter van hun voorstellingen. Dit is door hen plechtig beloofd, etc.

"Indien echter de Schriftelijke en openlijke weerlegging der schriftelijk en openlijk gepropageerde dwaalgevoelens, gepaard met oproep tot herroeping, geen baat geeft, wordt het de niet minder droeve, doch ook niet minder ernstige plicht de zaak aanhangig te maken bij de kerkeraden, die toezicht hebben over leer en wandel dier ambtsdragers, met dringend verzoek, dat zij geen middel onbeproefd willen laten hun mede-ambtsdragers van hun dwalingen terug te brengen.

"Met de predikanten H. Danhof en H. Hoeksema is het, helaas, aldus gesteld.

"Daarom meent ondergeteekende zich tot u te moeten wenden, u in den Naam des Heeren onzes Gods verzoevende zijn grieven in den kerkelijken weg in behandeling te willen nemen."

Bldz. 2:

"Hier hebben wij dus te doen met openlijke ambtelijke

zonden, met verbreken van hetgeen in het Verbindingsformulier voor Predikanten beloofd is."

Bldz. 16:

'Eerwaarde Broeders! Ondergeteekende hoopt en bidt, dat het u gelukken moge uwe leeraren te overtuigen en hen er toe te brengen, dat zij hun onverantwoordelijke beschuldigingen tegen onze kerken herroepen, zoowel als hun boven gewraakte stellingen; opdat vrede en eensgezindheid moge terugkeeren in onze kerken."

Uit bovenstaande is het duidelijk, dat Ds. J. K. Van Baalen geen abstracte kwestie leerstukken betreffende voor de Synode had gebracht, maar een zeer concrete aanklacht tegen Ds. H. Hoeksema, zelfs zoo, dat hij beweerde dat laatstgenoemde leeraar schuldig stond aan openbare ambtelijke zonden; en dat hij eischte, dat de leeraar zou herroepen of behandeld worden in den kerkelijken weg; en dat de Synode dit alles als wettig heeft aangenomen om het te behandelen.

c. Hetzelfde is ook waar van de instructie die door Classis Grand Rapids Oost naar de Synode werd doorgezonden, en die een uittreksel vormde uit het protest of verzoekschrift van Ds. M. M. Schans. Ook deze instructie vroeg geen beslissing van leergeschillen in het afgetrokkene, maar dat de Synode een onderzoek zou instellen naar de leer van Ds. H. Hoeksema. En dit is niet minder waar van het protest van Ds. H. Vander Mey. Al deze documenten waren voor de Synode, werden door de Synode voor wettig ter tafel verklaard en behandeld. Overvloedig bewijs voor de waarheid van de bewering van den kerkeraad van Eastern Ave., uitgedrukt onder 1.

2. Dat de Synode zich zeer wel bewust was van het feit, dat deze zaken, de tucht betreffende wettiglijk voor haar waren in de zaak tegen Ds. H. Hoeksema, daar ze voor haar gebracht waren langs den weg van hooger beroep van kerkeraad op Classis en van Classis op Synode, en dat de Synode daarom in volle overeenstemming met Art. 30 D. K. O. bevoegd was om deze zaken te behandelen.

Bewijs:

a. De commissie van praeadvies voor deze zaak op de Synode benoemd, beschouwde de zaak in het licht hierboven aangegeven. Dit blijkt wel uit het hiervolgende uittreksel uit het volle rapport der voornoemde commissie, dat om de een of andere reden onbekend zelfs niet in hetgeen het volle rapport der commissie genoemd wordt in de Acta werd afgedrukt:

"Zoo de Synode bovengenoemde punten aanvaardt, rijst terstond de vraag of de Synode van deze zaak direct een tuchtzaak moet maken door zich met de bezwaren tegen de leeraren H. Danhof en H. Hoeksema tot hunne respectieve kerkeraden te wenden. Uw commissie oordeelt dat dit minder gewenscht zou zijn.

"a. Omdat de broeders, volgens hun eigen herhaalde verklaringen niet anders willen en bedoelen dan de Gereformeerde leer, de leer der Heilige Schrift en van onze Belijdenisschriften, te leeren en te verdedigen, en wij van hen gaarne willen aannemen, dat zij ter goeder trouw hebben gedwaald;

"b. Omdat niet kan worden ontkend, dat zij in de grondwaarheden, zooals die in onze Belijdenisschriften geformuleerd zijn, Gereformeerd zijn, al is het ook met een neiging tot eenzijdigheid.

"Uwe commissie zou gaarne zien, dat de Synode dit oordeel der Commissie tot het hare maakte.

"Echter adviseert uwe commissie der Synode, om bij monde van haren president:

"1. De broeders ernstig te vermanen met het oog op hunne afwijkingen, en van hen de belofte te vragen, dat zij zich in de toekomst zullen houden aan hetgeen de Synode in de drie genoemde punten heeft uitgesproken.

"2. Er bij de broeders H. Danhof en H. Hoeksema met allen ernst op aan te dringen, dat zij aflaten van alle pogingen, om hunne afwijkende beschouwingen betreffende de drie punten in de Kerk te propageeren.

"3. Er de broeders op te wijzen, dat zoo het nu of in de naaste toekomst mocht blijken, dat zij zich niet willen houden aan de besluiten der Synode, deze dan, zeer tot haar leedwezen, genoodzaakt zal zijn, om de zaak bij hunne respectieve kerkeraden aanhangig te maken.

"Mochten onverhoopt de betrokken broeders weigeren om aan de gestelde voorwaarden te voldoen, zou de Synode een commissie moeten benoemen. Uwe commissie zou in dat geval den wenk willen geven, dat deze besta uit het moderamen der Synode." pp. 12, 13, Type-written Rapport.

Men houde voor de aandacht, dat dit advies der commissie niet door de Synode werd aangenomen. Het wordt hier slechts aangehaald, om aan te toonen, dat de commissie wel overtuigd was, dat de Synode een kwestie van discipline voor zich had, en dat de Synode ten volle bevoegd was, om in deze zaak te handelen.

b. De Synode beschouwde de zaak ook in hetzelfde licht. Het is eenvoudig niet waar, dat de Synode zich slechts heeft uitgesproken over leerstukken in het afgetrokkene in het geding in den strijd over de Gemeene Gratie, zooals de Classis de zaak voorstelt. Ze heeft ook wel zeer wezenlijk een uitspraak gedaan rakende de beschouwingen van Ds. H. Danhof en Ds. H. Hoeksema, als volgt:

II. De Synode spreekt uit dat onderscheidene uitdrukkingen in de geschriften van de leeraren H. Danhof en H. Hoeksema niet wel te rijmen zijn met wat Schrift en Confessie ons leeren aangaande de drie punten bovengenoemd. Ook oordeelt de Synode, dat genoemde leeraren in hunne geschriften enkele sterke uitdrukkingen gebruiken, waaruit blijkt dat ze in hunne voorstelling der waarheid niet genoegzaam rekening houden met de wijze waarop onze Belijdenisschriften zich uitspreken en vooral niet met punt I van de Utrechtsche Conclusies.

"Aan de andere zijde spreekt de Synode uit, dat genoemde leeraren in hunne geschriften volgens hun eigen herhaalde verklaringen niet anders willen en bedoelen dan de Gereformeerde leer, de leer der Heilige Schrift en van onze Belijdenisschriften te leeren, en te verdedigen. terwijl het niet kan worden ontkend, dat zij in de grondwaarheden, zooals die in onze Belijdenisschriften gefor-

muleerd zijn, Gereformeerd zijn, al is het ook met een neiging tot eenzijdigheid." Acta Synodi, p. 147, II.

In bovenstaande pericopen spreekt de Synode zich niet uit over leerstukken, maar geeft ze haar besluit inzake de aanklachten die ingekomen waren bij haar inzake de leer van de leeraren H. Danhof en H. Hoeksema.

Zelfs heeft de Synode ook een zekeren vorm van tucht uitgeoefend, zij het dan ook kennelijk een zeer vreemden vorm van tucht, en dit niet alleen over de leeraren H. Danhof en H. Hoeksema, maar ook over de geheele Kerk. Dit deed ze in de hiervolgende verklaring:

"III. Met het oog op de afwijkende gevoelens van de leeraren H. Danhof en H. Hoeksema inzake de drie bovengenoemde punten, en met het oog op den strijd, die in onze kerken over het leerstuk der Gemeene Gratie of Algemeene Genade is ontbrandt, vermaant de Synode de beide broeders om zich in prediking en geschrifte te houden aan het standpunt onzer Belijdenis inzake de drie besproken punten, en tevens vermaant zij de broeders en de kerken in het algemeen, zich te wachten voor alle eenzijdigheid in de voorstelling der waarheid en zich voorzigtiglijk, gematigd en bescheiden uit te drukken." Acta Synodi, p. 147.

Uit dit alles is het duidelijk, dat de Synode de zaak, die voor haar gebracht was niet beschouwde als slechts abstracte leerstukken betreffende maar als een zeer bepaalde eisch, dat tucht zou worden uitgeoefend, zooals uitgedrukt in de protesten, die voor de Synode waren gebracht.

3. Dat de Synode niet ten volle gehandhaafd heeft en instemde met de protesten tegen de leer van Ds. H. Hoeksema inzake de drie punten, noch wat betreft de materiele en leerstellige zijde dezer protesten, noch wat betreft hun eisch dat tucht zou worden uitgeoefend.

Bewijs:

a. Het eerste punt in al de protesten was het bezwaar tegen de leer van Ds. H. Hoeksema, dat God nooit genadig of gunstig gezind is over en genade schenkt aan de verworpenen.

Aanhalingen:

(1) "Ds. H. Hoeksema leert, dat God nooit op eenige wijze gunst bewijst aan de verworpenen, of hen gunstig gezind is"....

"Naar onze heilige overtuiging is dit in strijd met Schrift en Belijdenis." (Gedrukt Protest van H. Vander Vennen, J. De Hoog en W. Hoeksema, p. 4.)

(2) "Mijn eerste en grootste bezwaar raakt des leerars verkeerde Godsbeschouwing. Volgens hem staat God tegenover de wereld der niet-uitverkorenen enkel en alleen in de verhouding van haat, toorn en straf".... (Protest J. Vander Mey, gedrukte copie, p. 2.)

(3) "Onze eerste grievende bewering van Ds. H. Danhof en H. Hoeksema, dat God nimmer genadig, gunstig, of goedertieren gezind is jegens de verworpenen." (Bezwaarschrift J. K. Van Baalen, p. 2.)

Voorts gaf Ds. Vander Mey in zijn protest te kennen, dat de waarheid ontkend door Ds. H. Hoeksema behoort tot de fundamenteën van het Calvinisme, p. 1.

Dit punt wordt erkend als het meest gewichtige en fundamentele der drie. En toch heeft de Synode dit punt niet aangenomen in de drie punten door haar aangenomen. Opzettelijk en welbewust heeft de Synode in haar uitspraak vermeden te zeggen, dat God genadig is over de verworpenen. De Commissie van praeadvies rapporteerde hierover als volgt:

"III. Er zijn echter drie punten, waarover, naar het oordeel uwer Commissie, de Synode zich meer speciaal dient uit te spreken, n.l.:

"(1) De gunstige gezindheid Gods jegens alle menschen en niet alleen jegens de uitverkorenen. Dit punt acht uwe commissie van centrale beteekenis in de kwestie, die thans zooveel onrust in de kerk veroorzaakt. De twee volgende hangen daarmede ten nauwste samen en zijn er zelfs min of meer in begrepen." Acta Synodi 1924, p. 124.

Heeft de Synode dit eerste punt van het advies der commissie aangenomen? Heeft de Synode de protesten gehandhaafd in dit punt dat ook door de commissie, zowel als door de protestanten erkend wordt als het meest gewichtige der drie? Juist niet. In plaats hiervan heeft de Synode een substituut-voorstel aangenomen, waarin de woorden "verworpenen" en "alle menschen" of ook "de menschheid in het algemeen" uitgelaten zijn, zooals hier volgt:

"A. Aangaande het eerste punt, rakende de gunstige gezindheid Gods jegens de menschheid in het algemeen en niet alleen jegens de uitverkorenen, spreekt de Synode uit, dat volgens Schrift en Confessie het vaststaat, dat er, behalve de zaligmakende genade Gods bewezen alleen aan de uitverkorenen ten eeuwigen leven, ook een zekere gunst of gnade Gods is, die Hij betoont aan Zijn schepselen in het algemeen." Acta Synodi 1924, p. 145, 146.

De Kerkeraad vestigt er de aandacht der Classis op, dat dit eerste der drie punten door de Synode uitgesproken niet instemt met dat der protesten, die van een genade of gunst Gods spreken over de verworpenen. Aan den anderen kant, als dit eerste punt letterlijk genomen wordt zooals de Synode het heeft uitgesproken, spreekt het juist uit, wat de leeraar, Ds. H. Hoeksema, openlijk en publiekelijk heeft geleerd in geschrifte. In "Langs Zuivere Banen," p. 11, schreef de leeraar immers:

"Allereerst diene men wel in het oog te vatten, dat het er niet over gaat of God ook thans al Zijne schepselen liefheeft. Hierover zijn we het wel eens."

"Het gaat louter en alleen over de vraag of beiden, verkorenen en verworpenen, in dit leven in en met al die dingen, die ze gemeen hebben met de verkorenen, ook van God genade ontvangen."

Het eerste, namelijk, dat God gunst en liefde bewijst aan al zijne schepselen heeft ook de Synode in haar eerste punt uitgesproken; het tweede, dat God ook genade schenkt aan de verworpenen heeft de Synode opzettelijk vermeden uit te spreken. Niet de protestanten, maar wel de stellingen van den leeraar dienaangaande, zijn gehandhaafd.

En tegenover de bewering van Ds. J. Vander Mey, dat

de leeraar iets zou loochenen, dat tot de fundamenteën van het Calvinisme behoort, verklaarde de Synode:

"Terwijl het niet kan worden ontkend, dat zij (Ds. H. D. en Ds. H. H.) in de grondwaarheden, zooals die in onze Belijdenisschriften geformuleerd zijn, Gereformeerd zijn, al is het ook met een neiging tot eenzijdigheid." Acta Synodi, p. 147.

b. Nog veel minder heeft de Synode de protesten gehandhaafd met betrekking tot hun eisch dat de leeraar zou worden behandeld. Al de protesten riepen om zulke behandeling. Ze vroegen, dat de leeraar zou worden gedwongen, om zijne beschouwingen te herroepen, dat men hem zou terug brengen van zijn dwalingen, en dat hij in den kerkelijken weg zou worden behandeld, bijaldien hij zou weigeren terug te komen.

De commissie van prae-advies op de Synode van 1924 heeft dit zeer goed gevoeld, niet alleen, maar heeft ook geadviseerd, om ten deele de protestanten te handhaven in dezen eisch om behandeling. Zij adviseerde immers:

"1. De broeders ernstig te vermanen, met het oog op hunne afwijkingen en van hen de belofte te vragen, dat zij zich in de toekomst zullen houden aan hetgeen de Synode in de drie genoemde punten heeft uitgesproken.

"2. Er bij de broeders H. Danhof en H. Hoeksema met allen ernst op aan te dringen, dat zij aflaten van alle pogingen, om hunne afwijkende beschouwingen betreffende de drie punten in de kerk te propageeren.

"3. Er de broeders op te wijzen, dat zoo het mocht blijken nu of in de naaste toekomst, dat zij zich niet willen houden aan de besluiten der Synode, deze dan zeer tot haar leedwezen genoodzaakt zal zijn om de zaak bij hunne respectieve kerkeraden aanhangig te maken.

"Mochten onverhoopt de betrokken broeders weigeren om aan de gestelde voorwaarden te voldoen, zou de Synode een commissie moeten benoemen. Uwe commissie zou in dat geval den wenk willen geven, dat deze besta uit het moderamen der Synode," p. 12, 13, Typewritten Rapport.

Heeft de Synode dit advies van de commissie aangenomen? Ganschelijk niet. Ze heeft het verworpen, door een substituut-voorstel aan te nemen, waarin dit geheele advies niet meer voorkwam. De Synode heeft de broeders niet gevraagd iets terug te nemen, iets te beloven, om iets te vermijden. De Synode heeft de broeders nooit iets gevraagd. Ook heeft de Synode niet besloten om de zaak aanhangig te maken bij de betrokken kerkeraden, of aan die kerkeraden advies gegeven, dat hunne leeraren zouden behandeld worden. In plaats daarvan heeft de Synode de broeders slechts vermaand, en dat nog wel terzelfder tijd met de geheele Kerk en alle predikanten in onze kerken.

Op grond van dit alles houdt de Kerkeraad staande, dat de Synode de protesten niet ten volle heeft gehandhaafd, noch met betrekking tot hun leerstellige inhoud, noch met betrekking tot hun eisch, dat de leeraar zou moeten worden behandeld.

4. Dat er geen enkel bewijs is in de Acta Synodi 1924 voor het beweren der Classis, dat de Synode bedoel-

de om de uitoefening der tucht in deze zaak over te laten of op te dragen aan de mindere vergaderingen. Integendeel er is wel overvloedig bewijs, dat de Synode geen uitoefening der tucht hoegenaamd op het oog had.

Bewijs:

Het eerste gedeelte van bovenstaande stelling van den kerkeraad van Eastern Ave. is negatief. De Classis haalt eenvoudig voor dit beweren geen bewijs uit de Acta aan. En de Kerkeraad kan zulk bewijs ook niet in de Acta vinden. Het is slechts een ongegronde verklaring van de zijde der Classis.

Doch het tweede deel van bovenstaande verklaring van den Kerkeraad van Eastern Ave. kan zeer goed worden duidelijk gemaakt:

(1) Als de Synode behandeling had gewild, had ze dit moeten uitspreken in de Acta van de Synode 1924.

(2) De Synode heeft gehandeld over aanklachten tegen de leer van Ds. H. Hoeksema en niet slechts over afgetrokken leerstellingen.

(3) De Synode heeft behandeld en afgehandeld protesten, die eischten dat de leeraar zou worden behandeld.

(4) De Synode heeft dat deel van het rapport van de commissie van prae-advies verworpen, dat tot behandeling adviseerde. We zijn er ons van bewust, dat de Classis ontkent dat de Synode dit stuk heeft verworpen. Doch ten onrechte ontkent de Classis dit. Het is eenvoudig een feit, dat dit advies van de commissie voor de Synode was. Als de Synode een substituut-voorstel aanneemt is dat deel van het oorspronkelijke voorstel toch zeker verworpen, dat in het substituut-voorstel niet voorkomt. En zoo is het juist gegaan op de Synode. Het wilde dus geen behandeling.

(5) De Synode heeft uitgesproken, dat Ds. H. Hoeksema fundamenteel in overeenstemming is met de Belijdenisschriften en Gereformeerd is in de grondwaarheden daarin vervat. Is het dan zoover gekomen met onze kerken, dat de Synode zou adviseeren, om mannen, leeraars, die fundamenteel Gereformeerd zijn te schorsen en af te zetten? Wij, de Kerkeraad van Eastern Ave., gelooven dat nog niet.

(6) De Synode heeft in hare besluiten een antwoord gegeven op de eigen vraag, waarop de Classis door den Kerkeraad van Eastern Ave. van Ds. H. Hoeksema nog eens een antwoord wil. De Classis eischt, dat de Kerkeraad van Eastern Ave. den leeraar voor de vraag zal plaatsen of hij al dan niet volkomen instemt met de drie punten door de Synode van 1924 uitgesproken. Welnu, er is een synodaal besluit, waaruit de Classis kan weten, dat onderscheidene uitdrukkingen in de geschriften van den leeraar niet wel te rijmen zijn met de drie punten door de Synode aangenomen, dat onze leeraar afwijkende gevoelens heeft met betrekking tot deze drie punten, maar dat hij, in weerwil van deze afwijkende gevoelens ten opzichte van de drie punten, toch in de grondwaarheden goed Gereformeerd is. Waarom zou de Kerkeraad een besluit van de Synode krachteloos maken of overtreden, door nog eens weer te onderzoeken datgene wat de Synode reeds onderzocht en beslist heeft? Maar de Synode

heeft geen tucht gewild, in weerwil van het feit, dat de leeraar afweek van de drie punten, en dat om de duidelijke en eenvoudige reden, dat naar het oordeel der Synode iemand afwijken kan in betrekking tot de drie punten en toch fundamenteel goed Gereformeerd zijn!

(7) In plaats van tucht zooals de protestanten dit eischten en ook de commissie van de Synode het wilde, was de Synode tevreden met een eenvoudige vermaning gericht niet alleen aan den leeraar van Eastern Ave., maar ook aan al onze kerken.

In het kort, het is den Kerkeraad van Eastern Ave. zeer duidelijk uit de Acta van de Synode 1924, dat de Synode een antwoord gegeven heeft op de eigen vraag, die de Classis nu nog eens weer wil stellen. Dit is in strijd met Art. 46 D. K. O. welke wil, dat dezelfde zaken niet herhaaldelijk zullen worden opgebracht, nadat eenmaal de breedste vergadering onzer kerken een uitspraak gedaan heeft.

En terzelfder tijd is het den Kerkeraad van Eastern Ave. voornoemd ook duidelijk, dat de Synode geen tucht heeft bedoeld, noch daartoe heeft geadviseerd.

5. En daarom houdt de Kerkeraad van Eastern Ave. ook staande, dat, waar de geheele zaak langs den weg van hooger beroep voor de Synode is geweest, en de Synode over de zaak uitspraak gedaan heeft, de zaak tegen den leeraar, Ds. H. Hoeksema, een afgedane is. De kerkeraad van Eastern Ave. heeft op de besluiten van de Synode 1924 niets tegen, mits deze maar in hun geheel worden genomen. Hij is met de handeling wel tevreden. Maar hij houdt vol, dat op grond van deze besluiten der Synode 1924 de Classis nooit den kerkeraad voor den eisch kan plaatsen, die uitgesproken is in de communicatie van voornoemde classis, gedateerd 24 November 1924.

C. In antwoord op enkele der andere punten door Classis Grand Rapids Oost genoemd in haar communicatie aan den Kerkeraad van de Eastern Ave. Christelijke Gereformeerde kerk, heeft de voornoemde Kerkeraad het volgende op te merken:

1. Dat het een eigenaardig feit is, dat in voornoemde communicatie van Classis Grand Rapids Oost Art. 30 D. K. O.: "In meerdere vergaderingen zal men niet handelen dan hetgene dat in mindere niet heeft afgehandeld kunnen worden" thans feitelijk zoo verklaard wordt dat het beteekent: "In mindere vergaderingen zal men niet handelen dan hetgene in meerdere vergaderingen niet heeft afgehandeld kunnen worden."

2. Dat de Kerkeraad ten volle instemt met Art. 31 van de D. K. O.: "en hetgeen door de meeste stemmen goedgevonden is, zal voor vast en bondig gehouden worden." Als onze kerken, en in het bijzonder onze Classis slechts in overeenstemming met dat artikel hadden gehandeld in het verleden, en ook vast en bondig hadden gehouden, datgene wat door meerdere vergaderingen is goedgevonden in betrekking tot de goede orde der dingen! De Kerkeraad herinnert Classis er aan, dat er een besluit is der Synode waarin werd vastgesteld, dat alle stukken voor eene Synode bij den synodalen stated clerk

moeten zijn vóór 1 Mei van het synodale jaar! Zie Kerkelijk Handboek, p. 131. Maar al de in het oogvallende titels op de protesten, die tegen den leeraar ingebracht werden, de instructie van Classis Grand Rapids Oost, getuigen, dat deze Classis nog op den 21sten Mei 1924 vergadering had, en dat in overeenstemming met een synodaal besluit, dat vast en bondig is, deze stukken niet meer voor de Synode konden worden gebracht. Toch moest alles er nog inderhaast heen. En toch ging de Synode op al deze onvoorbereide zaken maar in, schoon ze kon verwachten, dat ze de treurigste nasleep zouden hebben. Doch met het oog op de kwestie thans in het geding, houdt de Kerkeraad vol, dat de Synode de geheele zaak voor zich heeft gehad en over de gansche zaak ook uitspraak gedaan heeft. De Synode heeft ook een antwoord gegeven op de vraag thans door de Classis gesteld. En dit is vast en bondig, zeer zeker, naar Art. 31 D. K. O.

3. Dat er niets nieuws is in de uitdrukkingen gedaan in The Standard Bearer. Dezelfde uitdrukkingen werden gedaan voor de Synode. En bovendien komen er in die uitdrukkingen geen leerstellingen voor, die op eenigerlei wijze metterdaad in conflict zijn met de besluiten der Synode, doch bevatten ze slechts een aankondiging van hetgeen in de toekomst verwacht mag worden. Als de Classis een nieuwe zaak wil openen tegen den leeraar van Eastern Ave. op grond van leerstellig conflict met hetgeen de Synode heeft uitgesproken in de drie punten, zal ze toch in elk geval moeten wachten tot de leeraar iets heeft geleerd dat met genoemde drie punten in strijd is. Een bloote aankondiging is hiertoe niet voldoende.

4. Met betrekking op de bewering der Classis, dat de Synode niet inging op het protest door Ds. H. Danhof bij de Synode ingediend, houdt de Kerkeraad vol, dat genoemd protest langs wettigen weg voor de Synode was gebracht, dat de Synode er inzage van genomen heeft en het heeft aangenomen. Het punt dat in het oog gevat moet worden in dit verband is, dat zelfs nadat dit protest door de Synode was ontvangen, deze geen actie nam of ook de mindere vergaderingen tot tucht heeft geadviseerd.

5. Het Onderteekeningsformulier spreekt slechts van de Belijdenisschriften. Het is nooit regel geweest in onze kerken, dat alle synodale besluiten ook moesten worden onderteekend door de predikanten in onze kerken. De leeraar onderwerpt zich gaarne aan het Onderteekeningsformulier en de Kerkeraad wil gaarne in overeenstemming met dat formulier handelen. Maar de Synode heeft uitgesproken, dat onze leeraar fundamenteel Gereformeerd is. Er schijnt geen aanleiding te wezen voor handeling in de richting van genoemd Onderteekeningsformulier.

6. De Kerkeraad trekt het hoegenaamd niet in twijfel, dat de Synode in laatster instantie bevoegdheid heeft om onze Belijdenisschriften te verklaren. Maar ook kan de Kerkeraad der Classis niet het recht toekennen om iets te doen, dat feitelijk aan de Synode het recht zou ontzeggen, om eind-uitspraak te doen in zaken, die de tucht betreffen. En de Kerkeraad houdt vol, dat de Classis geen

recht heeft om een zaak te heropenen tegen onzen leer-
aar, Ds. H. Hoeksema, die zoo van alle zijden werd aan-
gevallen, tegen wien zoo vele aanklachten werden inge-
bracht op de Synode, en die de Synode verliet met het
getuigenis van die breedste vergadering onzer kerken,
dat hij fundamenteel goed Gereformeerd is.

D. Besluit:

1. Overwegende, dat de Classis van den Kerkeraad
van Eastern Ave. eischt, dat deze den leeraar voor een
vraag zal plaatsen, die kennelijk is overwogen en beslist
door de Synode van 1924,

2. Overwegende, dat genoemde Kerkeraad van East-
ern Ave. overtuigd is, dat de geheele zaak tegen den leer-
aar voor de Synode was, en daarom is afgedaan;

3. Overwegende, dat de Kerkeraad van Eastern Ave.
bereid is zich bij de besluiten der Synode van 1924 neer
te leggen, en ook overtuigd is dat voornoemde vraag door
de Classis gesteld niet in harmonie is met de duidelijke
uitspraken en bedoeling der synodale besluiten van 1924;

4. Overwegende, dat Classis Grand Rapids Oost een
verklaring geeft aan de besluiten der voornoemde Synode
van 1924, die verschilt van de verklaring gegeven aan de-
zelfde besluiten van voornoemde Synode van 1924 zooals
hierboven gegeven door den Kerkeraad van de Eastern
Ave. Chr. Gereformeerde kerk, en die ook verschilt van
de duidelijke uitspraken van voornoemde besluiten der
Synode van 1924;

4. Overwegende, dat de Kerkeraad ten allen tijde
bereid is, zoolang hij het ambt bekleedt in de Christelijke
Gereformeerde Kerk, om zich bij de besluiten der Synode
en haar verklaringen ook van de Belijdenis neer te leg-
gen;

6. Daarom besluit de Kerkeraad van voornoemde
Eastern Ave. Chr. Geref. kerk:

a. Om zich te beroepen op de Synode voor de ver-
klaring gegeven hierboven aan de besluiten der Synode
1924 inzake de protesten tegen onzen leeraar, Ds. H.
Hoeksema, zooals die verklaring gegeven is door den ker-
keraad van Eastern Ave. aan genoemde besluiten van
voornoemde Synode in deze communicatie aan Classis
Grand Rapids Oost; en zich te beroepen tegen de verkla-
ring gegeven aan voornoemde besluiten der Synode van
1924 zooals die gegeven is door Classis Grand Rapids
Oost in een communicatie van voornoemde Classis aan
voornoemden Kerkeraad van Eastern Ave. Chr. Geref.
kerk.

b. De Classis Grand Rapids Oost te verzoeken van
alle actie, die zij misschien mocht denken te moeten ne-
men af te zien tegen den voornoemden Kerkeraad van
Eastern Ave., tot tijd en wijle de Synode op dit beroep is
ingegaan en zich over de zaak heeft uitgesproken.

Met eerbied onderworpen,

De Kerkeraad van Eastern Ave.,

(Was get.) H. Hoeksema, Pres.

S. Schaafsma, Clerk.

En daaruit zou toch moeten blijken, dat de Synode geen tucht
heeft gewild. Hoe geheel anders was dit in de Bultema-zaak.
Toen veroordeelde de Synode de leer, eischte dat hij zou herroe-
pen, benoemde een commissie om de zaak bij den kerkeraad aan-
hangig te maken. Cf. ook nog de actie der Synode 1924 in de
Breen-Janssen zaak.

H. H.

PROSPERITY AND THE WICKED

The law, so it was made plain, extends over the length
and breadth of man's existence. The command to serve
and to praise is inseparably joined to all that man is and
is pleased to call his own. Man must love God with all
his heart, with all his soul, and with all his mind, and
with all his strength. Man shall serve God with his
talents, with his powers of mind and body, with his
wealth. The command to serve and to praise is attached
to all that God is pleased to bestow upon the sinner. But
the wicked one will not serve, neither will he praise.
Unto the sinner the law is an instrument of death. It
maddens him. The law arouses slumbering sin which,
having been awakened, captivates the entire man and
compels its captive to resist the law. Such are the plain
teachings of the Apostle Paul. Prosperity, since it is
inseparably joined to the law, which the sinner hates,
occasions intense rebellion on the part of the wicked
one. Since the law covers man's entire existence, within
the circle of which he is confined, it follows that the sin-
ner is one who continuously and exclusively rebels
against his Maker. These things have been made plain.

We shall now enter upon a new phase of our subject.
We must now ascertain what may be God's attitude to-
ward the proud and rebellious sinner. We begin by
asserting that the relation which God sustains to the sin-
ner is also that of Judge. Scripture asserts time and again
that God is King who judges the earth. "Verily, He is
God that judgeth the earth" (Psalm 58:12). "Say among
the heathen that the Lord reigneth: the world also shall
be established that it shall not be moved: *He shall judge
the people righteously*" (Psalm 96:10). "The Lord standeth
up to plead, and *standeth to judge the people*. The Lord
will enter into judgment with the ancients of His people,
and the people thereof" (Isaiah 3:13). "O, ye house of
Israel, *I will judge you every one after his ways*" (Ezekiel
33:20).

It is the task of the judge to attempt to know, under-
stand, fathom to the greatest possible degree the man
and his deed. The judge shall attempt to know the thing
as it is and to pronounce the thing to be what it is. Then
the judge shall pronounce guilty or innocent as the case
may be. Thereupon he shall sentence the culprit and see
to it that the sentence is executed. In respect to legal
processes here upon earth it is not always the judge who
apprizes the deed, but a body of twelve men called a
jury. If this be the procedure the judge is merely called
upon to fix the sentence. Even before the jury or the judge
functions the deed of the culprit is apprized, and he
himself accused and that by the plaintiff who prosecutes
him. The one prosecuted is ushered in the presence

*) Het is in elk geval duidelijk, en boven alle betoog, dat de
Synode dit rapport van de Commissie niet heeft aangenomen.

of the judge. And it is the request of the plaintiff that the accusation be maintained and the criminal sentenced. Further, it is often a matter of doubt whether or no the accused is guilty. The defendant often maintains that he is innocent. To bring the matter to a successful close, witnesses are summoned, their testimony is heard. In this way an attempt is made to establish the guilt or the innocence of the one accused.

God is judge, but He is no human judge. Consequently, God's court of justice differs remarkably from the court of justice in which a human judge presides. The legal processes of God's court of justice are altogether unique. The differences are due to the fact that the judges differ. God is God, holy, just, righteous and omniscious. The human judge is sinful, his sense of justice is not at all keen. He has all the limitations of a sinful, human being. It may be that he is prejudiced or he may become the victim of fear. If such be the case he is unable or disinclined to apprise intelligently and fairly and to render a verdict compatible with justice. It is these limitations of the human judge which are responsible for the inauguration of the jury system.

No such limitations and weaknesses characterize God. He fears no one and why should He? With Him there is no respect of persons. He judges the sinner and his deeds and his thoughts and his volitions and his desires and his motives and his aims and purposes and the estimations of this Judge are correct and the sentence imposed what it should be.

Then there are other differences. The labors in which legal processes involve the human vindicators of the law are divided between the judge and the jury, the prosecuting attorney, the defending attorney and the executioner. True it is, that these several functionaries are servants of God. In His name are they engaged in the vindication of the law and in the administration of justice. For this very reason should every court of justice be regarded as a tribunal of God. But there is also a tribunal where man is not functioning and where God alone presides. This is the Divine tribunal proper. Here God is all—the judge, the prosecuting attorney, the defending advocate, the jury and the executioner.

Scripture makes it very plain, that this court is in session and has been from the very beginning. The very presence of sin means, that God is ever engaged in prosecuting, judging, pronouncing guilty or innocent, sentencing and executing judgment. The events of Paradise indicate that God did these things as soon as sin made its appearance. Adam and Eve were summoned before the tribunal of God. It happened when God came in Paradise seeking man who, having sinned, had fled upon hearing the voice of God in the garden. The culprits were found and forthwith sentenced. The serpent is cursed above all cattle, and above every beast of the field; upon his belly he shall go, and dust shall he eat all the days of his life. His head shall finally be bruised by the seed of the woman. All this was to be his portion for having seduced the woman to sin. Unto the woman God said: "I will

greatly multiply thy sorrow and thy conception; in sorrow thou shalt bring forth children; and thy desire shall be to thy husband, and he shall rule over thee." And Adam, having harkened unto the voice of his wife, and having eaten of the forbidden tree, shall eat in sorrow of the ground all the days of his life. The ground, cursed for his sake, shall bring forth to him thorns and thistles. In the sweat of his face shall he eat bread, till he returns unto the ground; for out of it was he taken: for dust he is and unto dust he shall return.

The *very presence of sin* with all the attending evils is an indication of the fact, that God has and ever is functioning as judge, pronouncing guilty and punishing the criminal. God punishes sin with sin. Our first parents having eaten of the forbidden fruit, died and with them the race of which they were the parents. Every student of Scripture knows that the Bible, to a remarkable degree is a record of executions of judgments. Cain, having killed his brother Abel, is cursed from the earth. He may till the ground but it shall not henceforth yield unto him her strength. A fugitive and a vagabond shall he be in the earth. God judged the world of Noah's day. God saw that the wickedness of man was great upon the earth, and that every imagination of the thoughts of his heart was only evil continually. And the Lord forthwith destroys man from the face of the earth. Repeatedly would Israel turn to the false gods of the surrounding neighboring tribes. As often as it happened would the enemy cross Israel's borders, devastate her lands and burn her cities. The enemy must be regarded as a scourge in God's hand. He was stirred up and sent by the Lord to punish and to chastise the wayward and rebellious nation. Some centuries later this stiff-necked people were rooted up from the land and deported to Babylon. Jerusalem was finally destroyed some seventy years after Christ.

Unto John, on the island of Patmos, was revealed the course of events of the struggle between Christ and the Devil, between the church and the world. The vision makes it plain, that the divine court of justice is in session during the entire period. In this epoch, which ends when Christ shall have completely triumphed over His enemies, God is engaged in judging, prosecuting, pronouncing guilty and executing judgment. There is, in this period, a great revelation of wrath. Shall we quote from the written record of the vision? "And the first angel sounded and there followed hail and fire mingled with blood, and they were cast upon the earth: and the third part of trees were burnt up, and all green grass was burnt up. And the second angel sounded and as it were a great mountain burning with fire was cast into the sea; and the third part of the sea became blood; and the third part of the creatures which were in the sea became blood; and the third part of the creatures which were in the sea, and had life, died; and the third part of the ships were destroyed. And the third angel sounded and there fell a great star from heaven, burning as it were as a lamp, and it fell upon the third part of the rivers, and

upon the mountains of waters; and the name of the star is called wormwood; and the third part of the waters became wormwood; and many men died of the waters, because they were made bitter. And the fourth angel sounded, and the third part of the sun was smitten, and the third part of the moon, and the third part of the stars; so as the third part of them was darkened, and the day shone not for a third part of it, and the night likewise. And the fifth angel sounded and I saw a star fall from heaven unto the earth; and to him was given the key of the bottomless pit. And he opened the bottomless pit; and there arose a smoke out of the pit, as the smoke of a great furnace; and the sun and the air were darkened by reason of the smoke of the pit. And there came out of the smoke locusts upon the earth: and unto them was given power, as the scorpions of the earth have power. And it was commanded them that they should not hurt the grass of the earth, neither any green thing, neither any tree; but only those men which have not the seal of God on their foreheads. And to them it was given that they should not kill them, but that they should be tormented five months: and their torment was as the torment of the scorpion, when he striketh a man. And in those days shall men seek death but shall not find it; and shall desire to die but death shall flee from them. . . . And the sixth angel sounded, and I heard a voice from the four horns of the golden altar which is before God, saying to the sixth angel which had the trumpet, Loose the four angels which are bound in the great river Euphrates. And the four angels were loosed which were prepared for an hour, and a day and a month, and a year, for to slay the third part of men. . . . By these three were the third part of men killed, by the fire, and by the smoke, and by the brimstone, which issued out of their mouths. . . . And the rest of the men which were not killed by these plagues yet repented not of the works of their hands, that they should not worship devils, and idols of gold, and silver and brass, and stone, and of wood which neither can see nor hear nor walk: Neither repented they of their murders nor of their sorceries, nor of their fornications, nor of their thefts."

The above is a written record of a part of what the Apostle John saw. During the entire period to which the vision applies there is a revelation of intense wrath from heaven. God is indeed functioning as judge in this present dispensation. The works of the hands of the wicked are being punished *now*. Even the moral degeneration as such is, in itself, punishment. The Apostle Paul makes this plain when he says: "Who changed the truth of God into a lie, and worshiped and served the creature more than the creator, who is blessed for ever, Amen. *For this cause God gave them up unto vile affections:* for even their women did change the natural use into that which is against nature: And likewise also the men, leaving the natural use of the woman, burned in their lust one toward another; men with men working that which is unseemly, and receiving in themselves that recompense of their error which was meet. And even as they did not

like to retain God in their knowledge, God gave them over to a reprobate mind, to do those things which are not convenient; Being filled with all unrighteousness, fornication, wickedness, covetousness, maliciousness, full of envy, murder, debate, deceit, malignity; whisperers, backbiters, haters of God, despiteful, proud, boasters, inventors of evil things, disobedient to parents, without understanding, covenantbreakers, without natural affection, implacable, unmerciful: Who knowing the judgment of God, that they which commit such things are worthy of death, not only do the same, have pleasure in them that do them" (Rom. 1:25-32).

The assertion, "For this cause God gave them up unto vile affections" indicates that the beastliness and moral degradation described by the Apostle Paul is punishment.

And now a word about the plagues described in the book of Revelations. It is the humanity of the present and the latter days which will be visited with these plagues. The Lord God is ever engaged in inflicting punishment upon the wicked world. Every generation is made to experience His wrath. However, there is such a thing as a development of sin. The world is becoming more intensely wicked with time. This intensification of wickedness is accompanied by an intensification of divine wrath as experienced by the godless. In the period preceding the second advent of Christ another crisis in history will have been reached. The first great crisis was reached in the day of Noah. The world had become so wicked that God saw fit to destroy it. The world is due for another crisis in the latter days, when sin shall again have reached the zenith of its development. In this epoch the judgments of God will necessarily be extremely severe. The plagues described unto the Apostle John should be regarded as an extraordinary revelation of God's wrath in the present dispensation and in that day when sin shall have become exceedingly sinful.

The above view is also shared by Prof. Berkhof. In his New Testament Introduction the professor enumerates the various principles of interpretation which have been adopted with reference to the book of Revelation. Says Berkhof: "The older expositors and the majority of orthodox Protestant commentators adopted the Continuitist interpretation, which proceeds on the assumption that the book contains a prophetic compendium of Church history from the first Christian century until the return of Christ. . . .

"In course of time the futurist interpretation found favor with some, according to which all or nearly all the events described in the Apocalypse must be referred to the period immediately preceding the return of Christ.

"Present day critical scholars, so Berkhof continues, are generally inclined to adopt the praeterist interpretation, which holds that the view of the seer was limited to matters within his own historical horizon. . . .

"Though all these views," says Berkhof, "must be regarded as one-sided, each one contains an element of truth that must be taken in consideration in the interpretation of the book. The descriptions in it certainly

had a point of contact in the historical present of the seer, but they go far beyond that present; they certainly pertain to historical conditions of the Church of God, and conditions that will exist in all ages, but instead of arising successively in the order in which they are described in the Apocalypse, they make their appearance in every age contemporaneously; *and finally they will certainly issue in a terrific struggle immediately preceding the parousia of Christ and in that transcendent glory of the bride of the lamb*" (Berkhof, "New Testament Introduction," p. 350, 351). And now this: "The book (of Revelation) is primarily a book of consolation for the militant Church in its struggles with the hostile world and with the powers of darkness.... And while it reveals the future history of the Church as one of continual struggle, it unfolds in majestic visions the coming of the Lord, *which issues in the destruction of the wicked and of the Evil One*, and in the everlasting bliss of the faithful witnesses of Jesus Christ. Hence the book comes to the enemies of God's Kingdom with words of solemn warning and with threatenings of future punishment...." ("New Testament Introduction," p. 352).

Prof. Berkhof informs his students that, according to the book of Revelation, the Church of Christ is involved in a struggle with the world and the forces of darkness. The professor also affirms that there will be an extraordinary revelation of divine wrath. An admittance of this kind is at once a denial of the theory of common grace. Let us make this plain.

There is war between the church and the world. It is admitted by Berkhof but denied by Rev. Vander Mey. This brother has this to say: "Omdat die wereld zoo slecht is staat ze ook zoo vijandig tegenover de Kerk. De wereld heeft tegenover ons besliste positie gekozen. De wereld staat als in slagorden gereed tegenover ons.. De Christenen moeten veel lijden en op de martelaars-gestalte wordt vooral aangedrongen.

"Nu begrijp ik zeer wel," thus the brother continues, "dat dit alles logisch voortvloeit uit des leeraars (Ds. H. Hoeksema) standpunt aangegeven in Bezwaar 1, maar dat bewijst opnieuw hoe onhoudbaar dit standpunt zelve is. Want deze beschouwing van het leven der wereld is onwaar, ze vloekt tegen de werkelijkheid. Zulk eene beschouwing is een miskennis, een te schande maken van het werk des Heiligen Geestes in de wereld" (Vander Mey's Bezwaarschrift, gericht aan den Kerkeraad der Christelijke Gereformeerde Gemeente van Eastern Ave., Grand Rapids, Mich., p. 7).

It appears, does it not that Vander Mey and Berkhof are, as to their views, as far apart as the two poles. According to the one, the world and the Church are divided into two hostile camps engaged in active conflict which in turn is destined to develop into a terrific struggle. Vander Mey has it that no such struggle exists. The world and the Church get along very well together. The two are friends in fact. He who maintains the contrary, is at once denying the existence of common grace.

It appears that the exponents of the theory of common grace are not agreed as to the actual state of affairs between the Church and the world. Let it be said that Van der Mey errs grievously when he maintains that the Church and the world are at one. It is true, that the degenerated Church is the friend of the world, but the true Church never. In Paradise God announced that He would put enmity between the serpent and the woman and between her seed and the seed of the serpent. This enmity is a reality. Brother Vander Mey is, however, at least consistent. He adheres to the theory of common grace. The world experiences the ennobling influence of the Spirit of God. The world, according to Vander Mey, is living on a high moral plane. Says he: "Er is werkelijk in de wereld, buiten de Kerk, nog veel goeds en schoons en lofwaardigs. In deugd en rechtschapenheid, in barmhartigheid en hulpbetoon, in teederheid des gewetens, in sierlijkheid van karakter, zouden velen van onze Christenen een voorbeeld kunnen nemen aan velen die van de wereld zijn, want hunne gerechtigheid is vaak overvloediger dan van vele Christen-belijders. Voor veel wat in de wereld is en door de wereld geschiedt hebben wij God te danken, want het is een vrucht Zijner genade. Kennis, wetenschap en kunst, philanthropie, sociale hervorming en vele andere dingen, die werkelijk goed zijn, hebben groote waarde voor ons" (Bezwaarschrift, p. 6, 7). He is consistent enough to draw the conclusion that hostilities between the world and the Church ought to cease and in fact have ceased, and that the two are now friends. And Vander Mey, to a degree, is speaking the truth. It is a fact, that the Church, the Christian Reformed Church, is regarding the world as a suitable friend. The two are friends in fact. Such men as Rev. H. J. Kuiper admit that such is the case. He is complaining about the growing worldliness in the Church.

Professor Berkhof is at variance with himself. As professor in Isagogics he maintains that the Church and the world are at war. The strife, asserts the professor, will certainly issue in a terrific struggle. Such, according to Berkhof, are the predictions of Scripture. Now he will have to admit that a struggle of this kind certainly must imply that the Church and the world are and may not be friends. He must admit that the reason why the Church is forbidden to make friends with the world is, that the world is altogether depraved. As professor in Isagogics Berkhof is at one with Paul who said: "Be ye not unequally yoked together with unbelievers: for what fellowship hath righteousness with unrighteousness? and what communion hath light with darkness? And what concord hath Christ with Belial? or what part hath he that believeth with an infidel? And what agreement hath the temple of God with idols? for ye are the temple of the living God; as God hath said, I will dwell in them and walk in them; and I will be their God and they shall be my people. Wherefore, come out from among them and be ye separate, saith the Lord, and touch not the unclean thing; and I will receive you" (II Cor. 6).

And yet it is this same Berkhof who is responsible for the three points. He was a member of that group who urged the Church to subscribe to the theory of common grace, and to elevate that theory to a church dogma. It was pointed out that, according to this theory the world is living on a high moral plane. R. B. Kuiper speaks of the relative sinlessness of the works of the wicked. Van der Mey assures us, that the righteousness of the world often exceeds the righteousness of God's people. According to this theory the Church and the world are not enemies. Now if they are not enemies it follows that they must be friends. There is no third possibility. The world and the Church, then, may go arm in arm. Such are the implications of the theory of common grace. We do wish that they were all as honest and as consistent as Rev. Vander Mey. The people would then know what is what.

Thus it appears, does it not that the exponents of the theory of common grace are in conflict with themselves and with one another as to what common grace is and as to what it implies. Synod of 1924 spoke the truth when it said, dat er, in de Gereformeerde kerken nog volstrekt geen "communis opinie" is in betrekking tot deze zaak, viz., the matter of common grace. And yet this same group elevates the theory to a church dogma. Alexander Pope was right when he said, that fools rush in where angels fear to tread.

When Prof. Berkhof asserted in his "New Testament Introduction" that the Church is engaged in a struggle with the world, he stated the truth. Such are the plain teachings of Scripture. The principals in the war are Christ and Satan. Arrayed on the side of Christ is His Church. The allies of Satan are the world and the powers of darkness. The outcome of the struggle is a matter of certainty. Christ shall be victorious. What is more, Christ is victorious. In ordinary warfare it may happen that in the first stage of the battle both the contending parties are holding their ground. Neither of the contending groups is in the supremacy. Not until either group gives way to the other can it be said that a victory has been won. Christ, however, is in the supremacy throughout the entire conflict. He is ever Master of the situation. He is victorious every unit of time. How could it be otherwise. Unto Christ has been given all power in heaven and on earth. Hence, the Devil's power is at once Christ's power. Satan is a creature. In Christ he lives and moves and has his being. And this applies to his allies as well, viz., the world and the powers of darkness in general. Christ's enemies are at once Christ's slaves. They are under His control. The Devil resists Christ, Almighty God, because He, Christ, will have it so. Satan is doing the thing that was eternally in God's heart. Hence, Christ is having His way. He is victorious. Pharaoh resisted the Lord. But the Lord would have it so, for it was He who hardened Pharaoh's heart.

This does not mean that the rebellion of the wicked is not loathsome to God. It is. He hates it with all the energy that is His. The revolt of the godless arouses His

fierce indignation. Nevertheless, God willed to use that which He loathes to His own advantage. And He remains holy even though sin is employed by Him. And the rebellors, too, are held responsible. For they remain the subjects of their rebellious acts. They delight in revolting against their Maker.

Christ is ever triumphing over His foes. What, now, constitutes His victory? In the first place the moral degradation, the intense hostility and the growing rebellion of the world. Such are the plain teachings of the Apostle Paul. Because the wicked world of Paul's day refused to glorify the God whom they knew, God gave them up to uncleanness through the lusts of their own hearts. The beastliness and moral depravity must be regarded as punishment, as revelation of wrath. Now, when God punishes the wicked He is triumphing over them. In other words, the curse of God as it works itself out in the lives of the wicked constitutes in part the divine triumph.

I repeat, Berkhof refers the plagues described unto the Apostle John in a vision to the final epoch of history. In that period then, God will again multiply His signs and wonders in the land as He did in the land of Egypt. And the wicked shall know that God is God. In that day God will again plague the wicked world. There will be an extraordinary revelation of divine wrath. For in that day sin will again be full-grown. The cup of iniquity will again be full. It means that in the preceding period sin grew, developed. Sin is developing today. God will have it so. He is hardening the heart of the present wicked world as well as He hardened the heart of Pharaoh. The world is being prepared for that day when God will show His signs and His wonders, that the world may know that God is God. But the wicked will no more repent then did Pharaoh. Hence, the world will perish as did Pharaoh.

Now this question: since things are thus can it be that the reprobate world is being loved and blessed by God? Can it be, that God is repressing sin in our day or any other day? It cannot be. Common grace is pure fiction.

Let us now return to the main thread of this essay. We wanted to show that God as Judge is appraising, sentencing and executing judgment. It ought to be plain, now, that He is engaged in doing just these things. The very presence of sin in the world is due to the presence of the divine curse working itself out. And the growing rebellion of the world is accompanied by an intensification of the divine curse. And as the divine wrath does its work sin increases. There is interaction between the two. And when the world shall have filled the measure of iniquity, God's wrath shall burn with exceptional fury. In those days men shall seek death and not find it, and shall desire to die and death shall flee from them. I repeat *God Almighty* is functioning as Judge. He is, and has been from the very beginning engaged in the administration of justice and in the execution of judgments. The

divine court of justice, let me repeat, is in session. It is the plain teaching of Scripture.

The composer of our Catechism understood this. He asks: "Will God suffer such disobedience and rebellion to go unpunished?" And the answer: "By no means; but is terribly displeased with our original as well as actual sins; and will punish them in His just judgment temporally and eternally, as He hath declared, Cursed is every one that continueth not in all things, which are written in the book of the law to do them."

Let us now look at this matter from a different point of view. If God would cease to judge for as much as a fraction of the smallest possible unit of time, He, at that very juncture, would cease to be God. In other words, it belongs to the very nature of God to judge. If this be true, and it is true, it follows that from eternity unto eternity God is Judge. Let us develop this idea somewhat. And then we must set out by calling attention to the fact that God is allknowing, holy and righteous.

The term *allknowing* is self-explanatory. God knows all things. Scripture abundantly asserts that He does. "Neither is there any creature that is not manifest in His sight: but all things are naked and opened unto the eyes of Him with whom we have to do" (Hebrews 4:13). "The eyes of the Lord are in every place, beholding the evil and the good" (Proverbs 15:3). "For His eyes are upon the ways of man, and He seeth all his goings" (Job 34:21). "Thou knowest my downsitting and my uprising, thou understandest my thought afar off. Thou compasseth my path and my lying down, and art acquainted with all my ways. For there is not a word in my tongue, but, lo, O Lord, thou knowest it altogether. Thou hast beset me behind and before, and laid thine hand upon me. Whither shall I go from thy spirit? O whither shall I flee from thy presence? If I ascend up into heaven, thou art there; if I make my bed in hell, behold, thou art there. If I take the wings of the morning, and dwell in the uttermost parts of the sea; Even there shall Thy hand lead me, and thy right hand shall hold me. If I say, surely the darkness shall cover me; even the night shall be light about me. Yea, the darkness hideth not from thee; but the night shineth as the day: the darkness and the light are both alike to thee" (Ps. 139:2-12). "And (God) knoweth all things" (I John 3:20).

That God knows does not merely mean, that He is aware of the existence of things. God's knowledge is at once understanding. The omniscious One penetrates into the very being of things. He knows what things are according to their essence. All things are comprehended by Him, absolutely and completely. He sees through things.

Very often does Scripture assert that God knows and understands man and the human heart. We shall let Scripture speak. "For the word of God is quick, and powerful, and sharper than any two-edged sword, piercing even to the dividing assunder of soul and spirit, and of the joints and marrow, and is a discernor of the thoughts and intents of the heart" (Hebrews 4:12). This

particular Scripture speaks of the word, it is true. The following verse makes it plain that what is stated of the word must be made to apply to the mind of God as well. The verse reads: "Neither is there any creature which is not manifest in His sight." And then there are other Scriptures. "Thou understandest my thoughts afar off" (Ps. 139:2). "The Lord knoweth the thoughts of man that they are vanity" (Ps. 94:11). "Thou hast proven my heart" (Ps. 17:3). "The Lord trieth the hearts" (Prov. 17:3). "That triest the reins and the heart" (Jer. 11:20). "But thou, O Lord, knowest me: thou hast seen me and tried mine heart toward thee" (Jer. 12:3).

The Scripture makes it plain that God knows and understands man, that He, God, fathoms him, that God peers into every nook and corner of man's soul, into the secret chambers of the heart and knows, understands its faintest stirrings. Well, what of it? It is the task of the judge to attempt to understand, to discern, to judge, to try, to prove. Once understanding, it is the task and the duty of the judge to pronounce guilty or innocent as the case may be. If guilty sentence shall be passed. Then follows the execution of judgment. Now, the omniscious God understands, fathoms, proves, and tries the heart. He knows that heart, and fathoms its faintest stirrings, its desires, motives, thoughts, volitions, deeds and words. It means that God is judge and ever judging. In respect to God the terms judging, knowing, understanding are symbols of concepts which are identical. To judge righteously means to know the thing as it is and to pronounce the thing to be what it is. Judging necessitates a standard. The standard of the human judge is God's law. God's standard is His own holy Self.

Now, if judging means to understand, to know, it follows, I repeat, that God is from eternity unto eternity Judge. God is ever judging. For, if the omniscious God would cease to judge he would cease to know, to understand. Should God no longer know or understand He would cease to be God.

Knowing man, the Divine Judge must pronounce him either guilty or innocent. Thereupon must He, God, either punish, destroy or bless, preserve. Failing to do either would mean that God is assuming a neutral, cold, indifferent attitude toward that which He knows and understands. This God cannot do. These matters will be elucidated in a following essay.

God is Judge and is ever judging. We will see that God is a righteous judge, that He judges righteously. This is one of the foundation truths of Scripture. Synod of 1924 was blind to these truths. It must have been for it embraced the theory of common grace and imposed the theory upon the Church.

(To be Continued)

G. M. O.

"People never improve when they have no other model to copy but themselves."

—Arranged from Goldsmith.

BRIEF UIT BYRON CENTER

Byron Center, Mich.

Waarde Vriend!

Het is alweer een langen tijd geleden, dat ik aan u geschreven heb, en waarschijnlijk is de gedachte wel eens bij u opgekomen: zou de gemeente van Byron Center er niet meer wezen? Laat me u dan allereerst maar gerust stellen, door u te zeggen, dat ze nog wel degelijk bestaat. Misschien ging ook wel eens de gedachte door uwe ziel: zou die gemeente ook kwijnen, zoodat het der moeite niet eens waard is om van zich te laten hooren? Welnu, als ge dezen brief hebt gelezen, dan laat ik u zelf oordeelen. De voornaamste reden, waarom ik niet schreef, was, dat ik in het begin der maand Mei ongesteld ben geworden en de ongesteldheid was van dien aard, dat de geneesheer mij alle inspanning verbood. Nu zult ge misschien vragen: is u de eenigste in uwe gemeente, die een brief kan schrijven? Neen, hoor, er zijn er wel meer. Doch het schijnt een zwijgende conditie te zijn, dat ik het doe.

Er hebben enkele gewichtige gebeurtenissen plaats gehad in onze gemeente sedert ik u het laatst schreef. De eerste en wel ook de voornaamste had plaats den tweeden Mei 11. Wij hadden des avonds kerkeraadsvergadering, en toen kwamen er negen menschen om belijdenis des geloofs af te leggen: twee mannen met hunne vrouwen, nog twee andere jonge mannen en een moeder met twee dochters, waarvan de jongste pas zeventien jaren telde. U begrijpt, dat was een heerlijke avond. En wat een schoone belijdenis legden die menschen af! Uit het hart, hoor! U moet weten, dat zes van die negen bij Ds. H. H. verleden winter ter catechisatie gegaan waren en daarom hadden we Zijn Eerwaarde gevraagd of hij dien avond wilde overkomen en belijdenis des geloofs afnemen. En nu is het de gewoonte van Ds. H. H. niet, om slechts te vragen of de menschen wel het Kort Begrip kennen, maar ook of zij zichzelf kennen zondaar te zijn en al wat daarmee in verband staat. Daarom zeide ik zoo pas: een belijdenis uit het hart. Enkele weken daarna had de openbare belijdenis plaats. Nu maar, dat was een indrukwekkende Zondagmorgen, dat beloof ik u: een Zondag om nooit te vergeten. Roerend was het een volmondig "Ja" te hooren op de vragen, die gedaan werden. Begrijp eens, negen broeders en zusters zoo op eenmaal tot onze kleine gemeente toegevoegd. Zouden ook de Engelen verblijd zijn geweest, wat dunkt u? Des middags ontvingen vier groote menschen en zeven kinderen het teeken en zegel van den Doop. Eilieve, ik vraag u, gebeurt er ook iets in onze gemeente? Bestaat ze ook nog?

Een andere plechtigheid had plaats Vrijdagavond, den

derden September, en wel het in gebruik nemen van ons nieuwe kerkgebouw. We hadden onze drie vooraanstaande mannen gevraagd om te spreken bij deze gelegenheid, nl., Ds. H. Danhof in de Hollandsche taal, Ds. G. M. Ophoff in de Engelsche taal en Ds. H. Hoeksema in het Hollandsch weer. Nu werden we zeer teleurgesteld doordat Ds. H. Danhof liet weten, dat Zijn Eerw. door omstandigheden verhinderd was te komen. Zoo doende hadden we twee sprekers. Ds. Ophoff bepaalde ons bij Ps. 84:1-4 en Ds. H. Hoeksema bij den steen, dien Samuel oprichtte en dien hij noemde Eben-Haezer. Dat er aandachtig geluisterd werd en de woorden een diepen indruk op ons maakten, is te begrijpen. Mrs. J. Elenbaas vergastte ons op een Organ Voluntary en vier van onze jonge mannen tweemaal op een Quartet. Ds. H. H. dankte den Heere voor de vele weldaden ons geschonken, waarna we met blijdschap huiswaarts keerden.

Nu moet ik u ook nog wat zeggen van ons kerkgebouw. Het is wat men in de Amerikaansche taal noemt een Basement Church, dat zou in het Hollandsch wezen een Kelderkerk, dus in den grond. Goed begrepen, ik zeg in den grond, niet onder den grond. Nu doet men dat wel meer om er dan later een kerkgebouw bovenop te bouwen. Het gebouw is zestig bij veertig voet groot, en bevat honderd acht-en-negentig zitplaatsen. Het ziet er van binnen heel netjes uit. De wensch onzes harten is vervuld, dat we van God een eigen gebouw mochten ontvangen. Lang hebben we in de Town Hall moeten vergaderen, waar we elken Zondag geregeld en ongestoord konden zijn, wat we naast God aan een jeugdigen broeder hebben te danken, die daar zeggenschap over heeft. Maar nu zijn we toch weer at home. En wanneer we nu achterwaarts blikken en we zien wat we beleefd hebben, en hoe de Heere het boven bidden en denken wel heeft gemaakt, en hoe we van achttien huisgezinnen tot negenen-twintig zijn gegroeid, dan moeten we zeggen Eben-Haezer, tot hiertoe heeft ons de Heere geholpen en kunnen we ook met een blijde hope de toekomst ingaan.

Maar nu moet ik weer eindigen.

Tot later, D. V.

Met broedergroete, noem ik mij als altijd, uw br. in Christus,

M. FABER.

INZENDERS!

Door gebrek aan plaatsruimte vanwege overvloedige kopie kon in dit nummer niet alles worden geplaatst. Dit betreft ook een antwoord op verschillende vragen, die ingezonden werden.

DE REDACTIE.